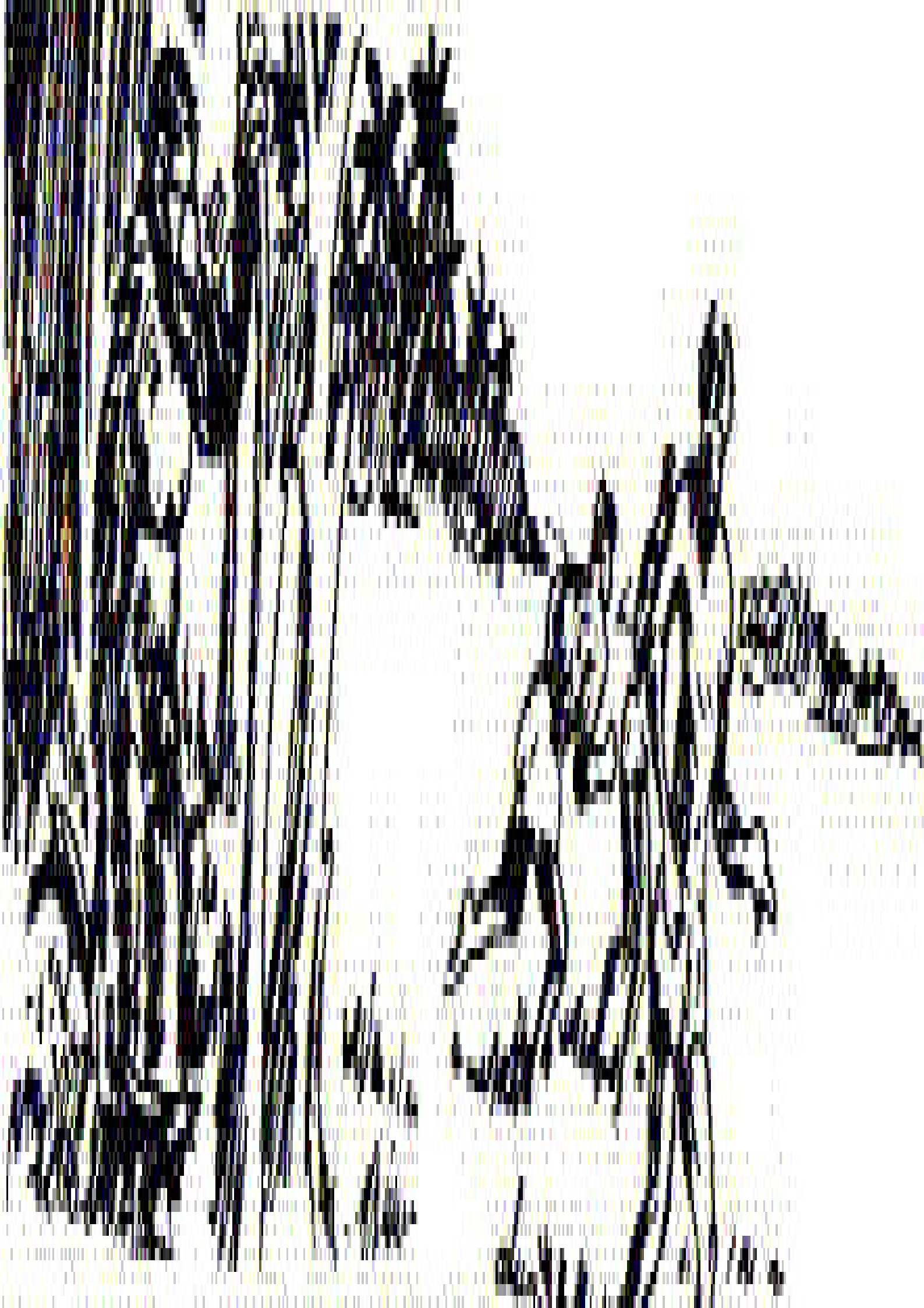

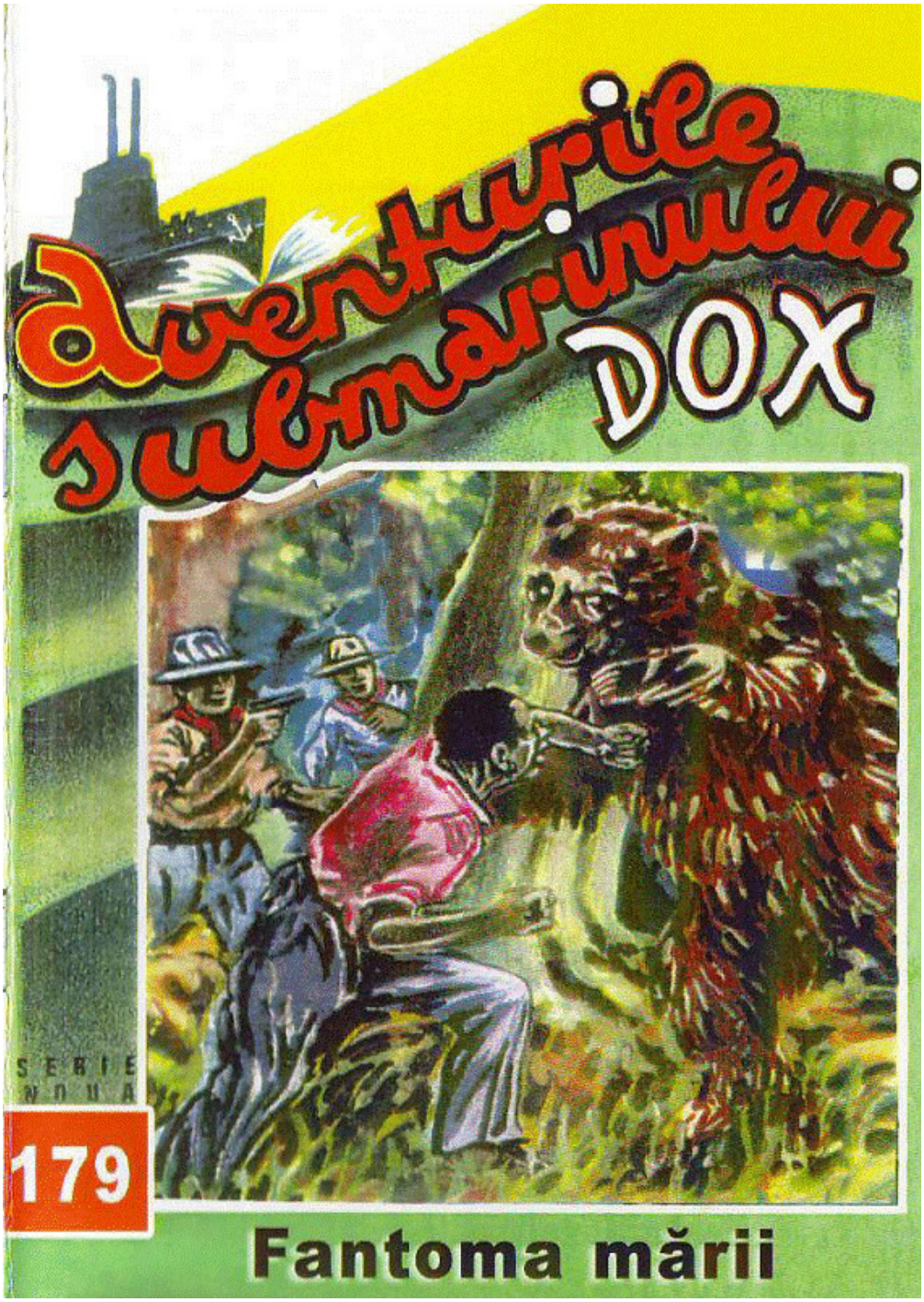
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
179
Fantoma mării

De H. Warren.

Nr. 179.

FANTOMA MARII.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LA GOLFUL CAMBAY.

«NU NE ASTEPTAM DELOC să călătorim atât de repede de la Bombay spre regiunea de nord a Indiei. După ce părăsisem mai întâi Indore cu destinaţia Bombay, de aici nu mai aveam un ţel determinat – ci călătoream, ca să zic aşa, de plăcere.

Faptul că eram atât de cunoscuţi avea şi părţile sale bune altfel nu ni s-ar fi adresat fără nici o îndoială, încercatul vânător de tigri, în vestibulul hotelului la care trăsesem.

Ne fixarăm atenţia asupra lui, numai după comportamentul plin de cel mai adânc respect al angajaţilor hotelului, după privirile curioase şi numeroasele şuşoteli pe care le stârnea simpla lui trecere, pe culoarele hotelului. Cu statura sa înaltă, mlădioasă şi cu trăsăturile îndrăzneţe săpate în chipu-i bronzat şi cu o cicatrice albă ce-i brăzda obrazul

de la tâmpla stângă, de-a curmezişul, până-n partea dreaptă a bărbiei, produsese o puternică impresie şi asupra noastră.

— James Rice, se prezentă el.

Acest nume îmi era binecunoscut. Citisem doar despre un anume locotenent Rice, care a fost unul dintre cei mai vestiţi vânători de tigri din India acum circa 25 de ani. Acest James Rice, trebuia să fie o rudă sau un urmaş al acelui îndrăzneţ vânător şi aceasta mi se confirmă prin spusele omului, care continuă:

— Sunt fiul locotenentului Rice cunoscut în întreaga Indie ca un vânător pătimaş de tigri. Din această faimă s-a răsfrânt ceva şi asupra mea, întrucât am răpus şi eu, la rândul meu un număr de tigri, dar aceasta nu înseamnă nimic când te gândeşti, că el înarmat cu arme mult mai puţin perfecţionate a scăpat teafăr din situaţii foarte primejdioase!

— În ciuda celor mai perfecţionate arme, vânătoarea de tigri rămâne un lucru extrem de primejdios, replică acum Marian. Văd pe faţa dumneavoastră că aţi avut de-a face cunoştinţă foarte de aproape cu un tigru.

— A trebuit să atac odată, un tigru foarte grav rănit numai cu cuţitul, nu puteam face uz de armă ca să nu-mi rănesc camaradul, zise, parcă scuzându-se, Rice.

O spusese cu un ton de parcă ar fi fost un lucru absolut normal sau un eveniment cotidian.

Omul îmi plăcea, trebuia s-o recunosc şi Marian îmi împărtăşea părerea, aceasta reieşea din felul cum i se adresă acestuia:

— Domnul Rice, mă bucură să fac cunoştinţă cu un om atât de vrednic. Şi noi am răpus tigri, dar a fost o întâmplare. Dumneata însă se pare să fi moştenit calităţile paterne în cel mai pur sens al cuvântului. Aveţi însă o dorinţă expresă să ne formulaţi?

— Mărturisesc că da, domnule Farrow. Este vorba de o situaţie ciudată şi extrem de delicată pe care n-o pot împărtăşi decât unor oameni ca dumneavoastră. Aţi întâmpinat atâtea în calea dumneavoastră cum nu i-a fost dat nimănui şi de aceea cred că n-o să râdeţi de ceea ce am să vă spun.

— Aceasta n-o s-o fac în nici un caz, răspunse foarte serios Marian. Tocmai în India ne-a fost dat să trăim lucruri care trec dincolo de înţelegerea noastră, am întâmpinat aventuri mai mult decât ciudate şi vei fi auzit că ne interesează cu precădere tocmai acestea.

— Tocmai de aceea am căutat să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Vă preocupă şi căutaţi să clarificaţi tot felul

de întâmplări misterioase, zise Rice. Dar mai întâi, permiteţi-mi o întrebare: Credeţi că ar fi posibil ca în India să se găsească gorile?

Întrebarea a fost pusă la modul foarte serios şi un om încercat ca Rice, nu ar pus-o fără un motiv temeinic.

De aceea am rămas puţin pe gânduri şi eu mă întrebam chiar, dacă nu există undeva vreo verigă ascunsă între maimuţele Africii şi Asiei.

Dar gorile! Gorila acest animal magnific atât de asemănător omului, nu a fost semnalată decât în Africa şi acolo în perimetrul regiunii numită Congo belgian şi niciodată până acum nu-i fusese dat vreunui zoolog să întâlnească un astfel de animal în alte părţi ale continentelor lumii.

Dacă într-adevăr Rice a văzut un astfel de exemplar, nu putea fi vorba decât de un import din Africa către India şi se rezuma cu siguranţă la un singur exemplar. Mă gândeam care ar fi putut fi rostul unul astfel de import, când Marian continuă:

— Nu-mi pot imagina de ce ar umbla prin India un astfel de importator cu o menajerie ambulantă din care ar fi putut evada gorila în cauză. Pe de altă parte, nu ştiu ca o gorilă să poată supravieţui în captivitate. Ai văzut-o cu proprii dumitale ochi, domnule Rice?

— Fireşte domnule Farrow. Am văzut animalul eu însumi! Şi în condiţii care au fost tot atât de ciudate, ca şi apariţia acestuia. Aţi auzit poate de Baroda, oraşul care se află situat la nord de Bombay, cam la 350 km depărtare. În acest oraş se află actualmente sora mea, măritată cu un negustor foarte bogat, pe nume Hearst. Au împreună o fiică Maud, care de cinci luni a dispărut fără urmă. Este o fată în vârstă de 17 ani. Sora mea mi-a trimis o telegramă şi m-am deplasat cât am putut de repede până acolo, deoarece biata mea soră îşi pusese mare speranţe în mine, ca vechi vânător de tigri şi bun cititor de urme. Din păcate cu toată experienţa mea, nu am putut descoperi nimic. De asemenea poliţia oraşului Baroda nu izbuti să afle nimic relevant, acolo fiind al optulea caz, de dispariţie a unor fete europene de aceeaşi vârstă. Într-o seară, pe când mă plimbam pe malul mării, am văzut o gorilă.

Rice făcu o pauză, trecându-şi mâna peste frunte, ca şi cum nici lui nu i-ar fi venit să creadă afirmaţia. Îşi reveni repede însă şi continuă:

— Acolo, puţin mai sus se întinde golful Cambay, din care se răspândesc multe intrânduri spre uscat, sub formă de fiord.

La malul celui mai mare şi mai nordic dintre aceste intrânduri, se găseşte oraşul Baroda, orientat spre est, chiar la capătul acestuia. La sud de oraş peisajul este foarte sălbatic şi ciudat. Foarte multe stânci tăiate de valuri, se ivesc din apă, iar în larg se găsesc nenumărate insuliţe, copleşite de o vegetaţie luxuriantă, care îngreunează accesul oricui în zonă. Am încercat bineînţeles şi eu să cercetez primele patru insule, dar cu preţul unor eforturi uriaşe, de-abia am putut croi o cărare, o singură cărare, în vegetaţia încâlcită a uneia din insule. N-am găsit cu această ocazie nici cea mai mică dovadă că o fiinţă omenească ar fi dus vreodată piciorul acolo, iar poliţiştii localnici care mă însoţiseră, mi-au comunicat şi ei că insulele treceau ca fiind cu desăvârşire pustii. În sensul că nu au fost cercetate niciodată. Motivul cel mai probabil, domnule Farrow, este că aceasta are legătură cu vreo superstiţie a indigenilor, deşi aceştia o neagă cu înverşunare. Dar după această divagaţie să ne reîntoarcem la mica mea aventură. Mă plimbam aşadar, adâncit în gânduri pe malul mării, preocupat şi îngrijorat de soarta nepoatei mele, de la dispariţia căreia tocmai trecuseră patru săptămâni, când văzui, cam la o sută de metri, spre sud de locul unde mei aflam în acel moment, o siluetă masivă. Am ochi foarte buni, dar acum nu-mi puteam crede pur şi simplu ochilor, căci silueta părea a unei maimuţe uriaşe, care purta în braţe o făptură mică albă şi cu care mergea spre nord! Cu ajutorul carabinei mele aş fi putut răpune fiara, dar, din păcate, nu o aveam asupra mea. Când m-am aflat la o depărtare de doar 50 de metri, mi-a fost dat să văd mai bine fiara. După felul cum păşea – o făcea în poziţia verticala ca şi omul – se grăbea din toate puterile către apă şi purta în braţe o fată îmbrăcată în veştmânt alb. Vă puteţi imagina, domnilor că am luat-o la fugă spre ea dar până când am ajuns la locul în care maimuţa uriaşă intrase în apă, acesta se găsea la o depărtare de mal de circa 50 de metri, cufundată în apă până la brâu, înconjurată de apa liniştită a mării. După cum spuneam marea era calmă şi aş fi putut înota cu uşurinţă până acolo, când deodată, fiara se întoarse. Da domnilor, era o gorilă uriaşă de peste doi metri înălţime care, după ce mă zări, îşi dezveli furioasă colţii albi şi masivi. Fata din braţele sale, părea foarte tânără şi dacă pân-acum zăcea ca moartă, în braţele păroase, dintr-o dată se deşteptă. Scoase un ţipăt deznădăjduit, încercă să scape din braţele puternice ale răpitorului ei şi mi-a făcut cu mâna un semn implorator disperat! Am sărit înainte, voind să atac maimuţa cu braţele goale, pentru a elibera fata când… pur şi simplu, gorila

uriaşă dispăru, domnilor, înghiţită de valurile mării! Rămăsei înmărmurit acolo, fără grai. Mă frecai la ochi, mă ciupii de braţe, căci mi se părea că trăisem pur şi simplu un coşmar în plină zi; privii încă o dată suprafaţa strălucitoare a mării, dar maimuţa uriaşă, din pricina căreia eram gata să intru în mare, dispăruse fără urmă, cu victimă cu tot! Eram atât de năucit, încât uitai cu desăvârşire că mă aflam încă în apă, îmi adâncii unghiile în carne, până îmi ţâşniră lacrimi de durere din ochi. Nu mai ştiam ce să mai cred! Am răpus până în prezent douăzeci şi doi de tigri, domnilor şi vă puteţi da seama că posed puţin calm şi stăpânire de sine dar ce mi se întâmplase, depăşea orice măsură. Mă îmbolnăvisem de friguri, da, dar asta se petrecuse cu două luni înainte de acest eveniment, aşa că nu puteam bănui nici cel puţin că era un acces tardiv de febră. În sfârşit m-am liniştit şi am devenit conştient de locul unde mă aflam. Stăteam pur şi simplu în apă până peste genunchi, inima-mi bătea în piept gata să se spargă, răsuflarea îmi era grea şi sacadată, deci trebuia să fi alergat până aici. Îmi reaminti, aşa cum derulezi un film cu încetinitorul, cum văzusem brusc gorila ieşind de după una din stâncile acelea, cum a intrat tot mai adânc în apă, îndepărtându-se de mal, cum s-a grăbit de îndată ce m-a zărit. S-a oprit apoi, s-a întors spre mine, îşi dezvelii dinţii albi într-un rictus înfricoşător, cum tânăra fată se trezi din leşin şi ţipă îngrozită, întinzând spre mine mâinile într-un gest rugător – şi apoi cum vedenia dispăruse.

Rice tăcu dintr-o dată şi-şi trecu iarăşi mâna peste ochi. Cât de des trebuie să fi făcut gestul acesta reflex, omul acesta îndrăzneţ, în ultimul timp, după ce trăise ceea ce ne relatase.

Ce puteam să cred? Totul era atât de neverosimil, încât, în cele din urmă, rămăsei cu impresia că acest om de o constituţie robustă, ce-i drept, fiind şi cu nervii la pământ, suferise un acces de febră pur şi simplu. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile ridică privirea spre mine, mă privi adânc în ochi şi-mi spuse:

— Ştiu că vă gândiţi la un acces de febră, domnule Bertram. Şi mie îmi venea mai uşor să suport ideea asta, îndată, după ce mi-am revenit. Da, adevărat că şi nervii mei erau zdruncinaţi după atâtea căutări zadarnice şi atâtea griji ce-mi pricinuiseră dispariţia nepoatei mele. Se putea foarte uşor întâmpla, în aceste împrejurări ca un nou atac de febră să fi zugrăvit în mintea mea coşmarul ăla îngrozitor. Când am ajuns însă la mal am descoperit amprentele lăsate de picioarele uriaşe ale gorilei, în nisipul umed. Deci n-am visat. Sunt un căutător de urme încercat şi nu mă puteam

înşela în nici un fel. Chiar dacă nu mai văzusem niciodată urmele unei gorile, ci doar ale unui urangutan, aici era clar vorba de aceleaşi urme, numai că mult mai mari şi mai adânc întipărite, cum era şi firesc, în nisipul umed al plajei. După ce am constatat toate acestea, am ajuns la concluzia că poate gorila păşise, cu prada sa, într-una din fisurile de pe fundul mării, unde bântuia un puternic curent submarin, care le-a tras în adâncuri. Dar oricum, trebuia să apară mai degrabă sau mai târziu la suprafaţa mării. Aşa că, vreme îndelungată luai spre pază oglinda strălucitoare a apei, dar nimic nu-mi dovedi că aveam dreptate. M-am hotărât să fac apel la poliţiştii localnici din oraşul Baroda, cu care cercetasem până acum zadarnic împrejurimile, ca împreună cu aceştia să străbatem într-o barcă, în lung şi-n lat, toată suprafaţa mării, sondând adâncimea apei cu ajutorul prăjinilor. Mai întâi m-am gândit să urmez urmele gorilei cât mai mult posibil pe uscat Era numai o limbă mică de pământ udată permanent de flux şi de reflux. Urma apoi un brâu de stânci, îndărătul cărora dispărea orice urmă, oricâtă silinţă mi-am dat, nu am găsit nimic. Dar ce a fost mai ciudat, mi s-a întâmplat abia după ce m-am întors la Baroda şi am solicitat, de urgenţă, ajutorul poliţiştilor. Vajnicii poliţişti indigeni se codeau acum să mă urmeze şi nu izbutii să-i urnesc nici cu promisiuni nici cu ameninţări, deşi le-am cerut, în cele din urmă, numai să mă conducă cu barca până la golful Camby. Doar când sergentul Windstead, şeful acestora, le poruncise pe un ton foarte aspru şi oficial să mă urmeze, mărturisiră tremurând că această apariţie le era cunoscută cam de vreun an, nu numai lor dar întregii populaţii băştinaşe. O numiseră „Fantoma mării” şi nici unul nu încercase să lămurească ce stă în spatele acestei afaceri. După multe străduinţe am mai aflat că de foarte multe ori fantoma apăruse de cele mai multe ori singură, de fapt în majoritatea cazurilor, cu excepţia a trei apariţii, în care fuseseră văzută cu vreuna din fetele dispărute. Eu însumi am văzut gorila cu Ellen Horse al cărui tată, un bogat antreprenor, anunţase încă în aceeaşi seară dispariţia fiicei sale.

— Foarte ciudat, murmură acum Marian, după ce Rice îşi sfârşi povestirea. Cu atât mai interesant cu cât ziarele n-au pomenit nici un cuvânt despre afacerea asta misterioasă. Aţi mai continuat cercetările domnule Rice, vreau să zic pe cont propriu, în locul unde dispăruse gorila?

— Se înţelege, domnule Farrow replică vânătorul. Sergenţi Windstead, domnul Hearst, cumnatul meu, împreună cu mine am luat o barcă şi am cutreierat locul, în

lung şi în lat în seara aceea s-a făcut prea târziu. Discuţiile cu poliţiştii intimidaţi ne-au răpit un timp preţios şi deşi a doua zi urmele lăsate de fiară dispăruseră din cauza fluxului, nimeni nu se mai îndoia că ceea ce văzusem corespundea realităţii. Am cercetat foarte temeinic fundul mării, nu numai cu ajutorul prăjinilor ci am făcut şi multe scufundări din barcă, conformaţia şi topografia golfului Cambay permiţând acestea. Stâncile însele erau presărate cu nenumărate adâncituri, ieşinduri şi intrânduri crenelate, neputând totuşi oferi adăpost unei făpturi atât de masive ca aceea a gorilei. O explicaţie exista, cum de a putut această făptură să dispară atât de repede, în dosul stâncilor, dar mai departe nu ne-am putut lămuri în nici un chip. Ziua întreagă ne-am pierdut-o umblând şi cercetând, iar către seară, o furtună se iscă ca din senin, atât de puternică încât de-abia am întoarce la mal, fără să fim răsturnaţi din barca noastră. Am fost pur şi simplu zvârliţi la mal şi ne-am putut felicita c-am scăpat numai cu atâta, fără să fim răniţi. De-abia ajunserăm în oraş, că toată lumea ne privea pe jumătate curios, pe jumătate compătimitor, întrucât sfârşitul nefericit al cercetărilor noastre se şi răspândise, cu iuţeala fulgerului, în oraş. Bineînţeles, că localnicii se cam fereau să se apropie de noi văzând în eşecul expediţiei noaste un semn rău prevestitor, dimensiunea superstiţiei populaţiei capătă un alt contur, în sensul rău al cuvântului. Ei, domnilor, ce spuneţi acum despre problema mea? Ah, da, am uitat să menţionez că n-am permis să se scrie nimic în presă. Ar apărea ca un nonsens, e posibil că o fiinţă umană să fie părtaşă la toate astea şi orice relatare mai amănunţită a ziarelor, n-ar face decât să-l pună în gardă. Nutresc speranţa de a mai zări odată gorila asta blestemată şi atunci vă asigur că glonţul meu nu o va rata. M-am întors la Bombay numai pentru a cere o permisie de concediu comandantului meu de regiment, mâine intenţionez să mă înapoiez la Baroda. Mă bucur numai că am avut prilejul de a mă întreţine cu dumneavoastră domnilor, asupra acestei chestiuni ciudate.

— Şi bineînţeles, sperând în adâncul sufletului că vom merge cu dumneata, râse Marian. Dar chiar aşa o să facem! Da, ceea ce dumneata ai zugrăvit aici, este atât de ciudat, atât de neînţeles şi misterios totodată, încât ne-ai câştigat cu totul şi deoarece nu avem pe moment un scop şi nici un ţel precizat, vom încerca cu dragă inimă să rezolvăm enigma, mai ales că e vorba aici de opt fete răpite. Chiar şi pentru oraşul Baroda, cifra asta înseamnă ceva, mai ales că s-au petrecut într-un interval de timp de nici măcar un an.

Rămâne aşa, domnule Rice. Te însoţim la Baroda, pentru a încerca să dăm de firul acestei afaceri. Am mai avut noi de-a face cu astfel de „fantome” care s-au dovedit în cele din urmă oameni în carne şi oase ca şi noi. Sunt chiar bucuros că am nimerit fără să căutăm, peste un caz atât de interesant.

— Bucuria este de partea mea, domnilor, răspunse acum cu căldură în voce vânătorul, că vă oferiţi să mă ajutaţi; eu sunt, vă daţi seama şi personal implicat în toată povestea asta, deoarece mi-a dispărut propria nepoată. Poate tocmai din cauza asta, fiindcă am fost prea serios afectat, nu am reuşit să dau de nici o urmă. Acum însă sunt plin de speranţe fiindcă ştiu prea bine că dumneavoastră v-a reuşit domnule să lămuriţi probleme mai încâlcite şi mai misterioase, decât aceasta.

— Sigur că o să ne dăm toată silinţa, de asta puteţi fi sigur, domnule Rice, totuşi, atotputernici nu suntem nici noi! Să sperăm că vom reuşi să descoperim cel puţin ascunzătoarea în care sunt ţinute tinerele fete, dacă mai pot fi salvate desigur, ceea ce e altă problemă.

— Fireşte, e foarte adevărat spuse Rice grav. În această problemă nu ne rămâne decât să sperăm!

În dimineaţa următoare, pornirăm spre Baroda. Furăm cazaţi în locuinţa încăpătoare a negustorului Hearst, cumnatul lui Rice.

Doamna Gladys Hearst era o frumuseţe; avea aceleaşi trăsături marcate ca ale fratelui său, vânătorul, de o mare distincţie şi regularitate, dar şi aceasta arăta atât de marcată de pierderea fiicei încât părea mult mai în vârstă. Probabil că în câteva săptămâni de durere şi griji îşi pierduse pentru totdeauna prospeţimea tinereţii.

Hearst însuşi, un om în vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani părea cu totul dărmat. Îşi făcea tot felul de gânduri, cu privire la dispariţia fiicei sale. Dispunea însă de o energie puternică, care ne-a impresionat plăcut şi ne rugă să-l luăm neapărat cu noi atunci când vom începe cercetările. Marian ceru imediat după ce tăcuserăm o baie şi am mâncat ceva să fim conduşi cât mai degrabă la locul apariţiei misterioase fantome.

Interesant este că apariţiile acesteia au avut loc întotdeauna seara, sau spre seară şi aceasta dădea ceva de gândit. Se urmărea oare prin aceasta să se îngreuneze cercetările, prin aceea că acestea începeau totdeauna la sfârşitul zilei? Aceasta conducea la un plan elaborat de o inteligenţă umană, cu desăvârşire exclusă în cazul gorilei. Era de presupus că un om stătea în spatele tuturor acestor

lucruri. Poate că-i reuşise unui om cu calităţi excepţionale să aclimatizeze aici o maimuţă uriaşă, cu ajutorul căreia punea la cale răpirea tinerelor fete.

Rice ne conduse la început să facem un tur al oraşului. La aproximativ doi kilometri de la ultimele case, care mai făceau parte din perimetrul oraşului, începea o zonă pustie, presărată cu multe stânci, care se întindea în interiorul uscatului pe o adâncime de cel puţin zece kilometri, aşa cum ne lămuri acum vânătorul de tigri.

Acest ţinut stâncos înconjura de fapt Baroda pe ambele părţi. Bine făcu impresia că oraşul se afla plasat în mijlocul unui vulcan stins, ai cărui pereţi stâncoşi mai rămăseseră, ca vestigii în timp, a numeroaselor convulsii tectonice, suferite de bătrâna noastră planetă.

Găseam aceste explicaţii conforme cu realitatea şi Marian se dovedi foarte interesat, de intervenţiile lui Rice în această problemă. Examinând la rându-i curios fiecare stâncă mai ciudată pe care o întâlneam în cale. Nu de puţine ori după ce o privea îngândurat, dădea din cap mulţumit ca şi când tocmai ar fi găsit soluţia la o problemă care îl frământa de mult.

II.
FANTOMA MĂRII.

DUPĂ O PLIMBARE de aproximativ zece minute pe plaja îngustă şi umedă, ajunserăm în chiar inima golfului în care obişnuia să dispară uriaşa maimuţă.

Golful nu era foarte mare, să tot fi avut vreo sută de metri, aşezat între cele două limbi de pământ, la stânga şi la dreapta, care intrau şi ele în mare tot cam o sută de metri.

Rice ne lămurise că, locul propriu zis, în care se găsea o gaură pe fundul mării, se găsea la 50 de metri de mal şi la circa 20 de metri distanţă de limba de pământ din stânga. Acolo, în regiunea asta, ar fi dispărut întotdeauna maimuţa.

Marian examină întreg golful cu maximă atenţie privind şi peste ieşindul din stânga, unde priveliştea consta de asemenea din bucăţi uriaşe, sfărmate de stâncă, între care creşteau copaci uriaşi, ale căror vârfuri atingeau 30 de metri şi mai bine înălţime, tronând în aerul cald toropitor, în care aproape nu se simţea briza mării apropiate.

— Aveţi posibilităţi să vă permiteţi să angajaţi scafandri de la Bombay sau orice alt port, se adresă el pe nepregătite lui Hearst.

— Păi am şi făcut-o! Chiar mâine aştept sosirea a doi scafandri din Bombay, care au misiunea de a cerceta întregul golf.

— Mă bucur să aud asta şi o să iau şi eu parte la cercetare. La adâncimea de patru metri cât are golful acesta, presiunea nu este mare şi chiar un novice ca mine o poate suporta. Poate că voi descoperi ceva nou. Bineînţeles că va trebui să tratez întâi cu scafandrii. Dar să cercetăm zona din stânga unde sunt condiţii mai prielnice ascunzătorii unui animal aşa de mare, precum gorila.

Hearst şi Rice se priviră descumpăniţi şi vânătorul spuse:

— Credeţi că-i posibil, domnule Farrow? Nu văd cum! Limba de pământ să tot aibă 50 de metri, cum am putut să-mi dau seama ocolind-o cu barca, în interior n-am putut pătrunde din cauza desişului încâlcit şi în general a vegetaţiei sălbatice care înconjoară stâncile. Nici vorbă să poţi pătrunde aici. Am încercat în alte locuri mai potrivite scopului, dar cum vă spuneam, dacă am reuşit cu preţul unor mari eforturi să pătrund câţiva metri în desiş! E cu atât mai greu de imaginat cum un animal, atât de mare ca gorila, să fi reuşit să-şi croiască drum într-acolo. După mine, domnule Farrow, cred că-i cu desăvârşire exclus.

— Plăcută n-ar fi în nici un caz, o astfel de cercetare, chipul lui Marian luă acum o mină gânditoare. Să amânăm atunci încercarea pe mâine. Am putea face rost de o barcă? Aş vrea să examinez eu însumi în orice caz, fiecare porţiune a golfului. Păcat că se înnoptează deja.

— Da, într-o jumătate de oră, va fi întuneric în toată legea. Ce ziceţi, să mai zăbovim, pe aici, cât se mai vede, sau să ne întoarcem în oraş, zise vânătorul?

— Şi dacă mai zăbovim gorila tot n-o să se arate, aşa că mai bine să ne întoarcem a fost de părere Marian.

Rămaseră cu toţii uimiţi de ultima remarcă a prietenului meu, uimire care crescu, după ce acesta i se adresă lui Pongo:

— Pongo, cred că o să avem nevoie de Maha, nu chiar de la început, dar pe urmă. În sfârşit să plecăm acuma.

Păşi cu pasul sprinten către oraş dar când ajunse în locul în unde după afirmaţia lui Rice se arătase gorila, care păşise mai apoi în mare, se uită de mai multe ori înapoi.

Bineînţeles că-i urmarăm exemplu şi tocmai când renunţarăm şi-l lăsarăm s-o facă singur, ne opri strigătul de uimire a tovarăşului meu. Se vedea clar o siluetă masivă care după ce ieşise dintre brâul de stânci, se grăbea pe plaja îngustă către mare.

— Ea este, dar acum e singură, murmură Rice cu o voce înăbuşită. N-o să-mi mai scape, o să mă apropii şi de la vreo 50 de metri pot s-o răpun cu pistolul meu.

În acel moment ne aflam cam la 80 de metri de arătare.

— Opreşte-te domnule Rice! strigă Marian aspru. O să strici totul dacă împuşti gorila. N-o să mai putem afla niciodată, unde-şi ţine fetele răpite. Mai bine s-o urmărim.

Uriaşa maimuţă păru să fi auzit vocile noastre chiar de la distanţa asta, se întoarse spre noi, grăbi pasul, intră în apă şi-o luă în larg în interiorul golfului, desigur. La o depărtare de 50 de metri de mal, se mai întoarse odată spre noi, mi se păru că-şi arătă dinţii grozavi şi… dispăru de odată-n apa mării, ca şi cum s-ar fi scufundat în apă pur şi simplu.

— Ei da, a intrat în adăpostul ei submarin acolo trebuie să cercetăm foarte temeinic cu ajutorul scafandrilor şi să vedem despre ce-o fi vorba, spuse Mariam. Sunt foarte mulţumit şi cred că a fost drăguţ din partea fiarei, c-a ţinut să apară încă astă seară. Presupun că face astfel de expediţii zilnice din tunelul ei submarin poate în căutarea altor victime. Trebuie găsit neapărat un mijloc de a o urmări.

Păşirăm tăcuţi acum spre oraş. Apariţia acestei maimuţe ne făcuse o impresie covârşitoare.

Tocmai când am ajuns la reşedinţa gazdei noastre se lăsă întunericul. Pongo se retrase în cămăruţa unde îl ţinea pe Maha, în timp ce noi, luarăm loc în camera de lucru a negustorului Hearst. Marian îl rugase pe amfitrion să-l convoace de asemenea pe sergentul Windstead, care a venit şi el după nici zece minute.

Se dovedi a fi un tânăr energic şi simpatic a cărui faţă, trăda energie şi curaj. Ne salută cu multă bucurie şi intră de îndată în miezul problemei noastre.

— Aţi venit la noi, în legătură cu gorila, domnule Farrow? Aţi văzut-o şi dumneavoastră?

— Mă gândesc să punem o capcană şi s-o prindem de vie, poate că astfel vom reuşi să ne arate mai apoi şi ascunzătoarea.

— Aş paria, râse acum Marian, că nu va cădea în nici o capcană, este prea inteligentă, ca s-o facă. Mai degrabă ar reuşi o observare foarte atentă a apariţiilor şi dispariţiilor sale. De asemenea urmele trebuie cercetate cu maximă atenţie. Acum aş dori să aflu cât mai multe amănunte asupra cazurilor de dispariţie a tinerelor fete. Domnul Rice mi-a relatat deja că au fost opt cazuri în mai puţin de un an.

— Aşa este domnule Farrow, observă sergentul. Cu domnişoara Hearst ar fi, în mai puţin de un an, opt persoane

dispărute. La drept vorbind ar fi nouă cazuri de astfel de dispariţii dacă luăm în considerare primul eveniment de acest fel întâmplat acum un an şi jumătate, când a dispărut o tânără foarte frumoasă. Soţia omului de afaceri Knight. Violet Knight. Acesta a fost primul caz şi a durat aproximativ o jumătate de an până au început dispariţiile în cazul celor opt fete. Cam de vreun an au apărut şi primele zvonuri cu privire la Fantoma mării şi de fapt, în urma presiunilor pe care le-am făcut asupra populaţiei, am primit această explicaţie.

— S-ar putea atunci ca între dispariţia doamnei Knight şi celelalte cazuri să nu existe nici o legătură, nu mă pot pronunţa mai înainte de a afla mai multe amănunte asupra acestui prim caz. Poate va fi posibil mai târziu să iau legătură şi cu domnul Knight.

— Domnul Knight, a părăsit oraşul cam la trei tuni după dispariţia soliei sale şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. Umblă zvonul că acum cutreieră întreaga lume căutând-o pe dispărută, dar fără un plan stabilit. Minunatul său bungalow este administrat pe mai departe de intendentul său un indian taciturn. Knight dăduse dispoziţii, înaintea dispariţiei sale, să i se livreze acestui indian, pe nume Gări, lunar, o anumită sumă de bani. Toate acestea par să inducă ideea că într-o zi Knight se va reîntoarce, după ce-i va fi trecut durerea şi amintirea dispărutei, ne relată acum sergentul.

— A fost o tragedie într-adevăr, se amestecă în vorbă şi Hearst. De-abia acum pot să-l înţeleg pe Knight, când pot să mă plâng de o pierdere tot atât de mere.

Doamna Violet Knight, a fost într-adevăr întruchiparea frumuseţii fizice feminine, cu părul ei blond-auriu ce-i încadra faţa ca o coroană. Erau căsătoriţi de-abia de un an când s-a întâmplat nenorocirea, iar menajul părea să fie unul foarte fericit.

Knight era ca nebun de durere şi nu-şi mai găsea locul de neastâmpăr, apoi ciudat, se calmă dintr-o dată şi, într-o bună zi, a dispărut şi el fără urmă. Păcat de cuplul acesta minunat!

— Şi nu s-a găsit nici o urmă în cazul acestei prime răpiri? Presupun că s-a întreprins tot ce omeneşte era posibil pentru a rezolva cazul, se interesă Marian.

— Am pus în mişcare şi am răscolit cerul şi pământul, dar n-am putut găsi nici cea mai mică urmă, replică serios poliţistul. Iscoadele mele băştinaşe sunt foarte capabile, dar, ca şi în cazul celor opt fete dispărute, nu s-a putut da de nici o urmă. Nu s-a găsit nici măcar amprenta unui deget. Mă bate gândul că povestea cu fantoma a existat chiar de la

început şi poate din cauza reţinerii localnicilor, din motive de superstiţie, cercetările noastre n-au avut succes.

Marian părea complet cufundat în gânduri, de aceea nu l-am tulburat şi m-am adresat în şoaptă sergentului:

— Domnul Rice ne-a relatat că insuliţele astea cu care este presărat întreg golful Cambay, sunt împodobite cu o vegetaţie atât de deasă şi de încâlcită încât nici un om nu le-a putut cerceta. Bineînţeles că domnul Rice n-a avut posibilitatea, în perioada scurtă cât s-a aflat aici, să facă cercetări mai ample, de-abia dacă a ocolit cu barca unele dintre ele. Dumneavoastră, însă domnule sergent, sunteţi de mai multă vreme în Baroda, le-aţi cercetat pe toate?

— În cea mai mare parte, da, domnule Bertram, a fost răspunsul sergentului. Poate vreţi să insinuaţi prin aceasta că pe aceste insule, în ciuda vegetaţiei abundente, s-ar putea găsi ascunzători ale unor oameni certaţi cu legea? Mărturisesc că aveam aceleaşi gânduri, acum trei ani când am sosit aici. Am cercetat apoi, în limita timpului disponibil, una după alta fiecare insulă, mai bine zis am încercat s-o fac, pentru că n-a fost chip să pătrund în nici un fel în desiş. Aş fi observat dacă alţii şi-ar fi croit poteci în aceste insule, mai ales că accesul trebuie să-l facă dinspre mare şi-ar fi trebuit să fie ascunse bărcile servind acestui scop. În acest fel poteca ar fi fost şi mai vizibilă şi mascarea acestei poteci şi mai greu de înfăptuit Nu, domnule, Bertram, părerea mea este că pe aceste insule nu poate sta nici o făptură omenească.

— N-aţi cercetat însă chiar toate insulei, domnule Windstead, interveni acum şi Marian. Se prea poate să fi trecut cu vederea tocmai pe aceea aleasă de răufăcători.

— Am cercetat de pe mare fiecare insulă, e adevărat, dar n-am încercat să străbat desişul fiecăreia. Mi se părea un lucru imposibil de făcut. Vegetaţia luxuriantă a unora dintre acestea este atât de bogată încât desişurile de mangrove ieşeau de pe mal, intrând mult în apă. Pe de altă parte, insulele sunt foarte aproape de ţărm. E greu de conceput că eventualii răufăcători să-şi caute adăpost atât de aproape de uscat. Venirea şi plecarea acestora ar putea fi lesne observată.

— Da, deci desişul de mangrove înaintează pe alocuri mult în mare, murmură iarăşi îngândurat Marian, de parcă n-ar fi auzit ultimele remarci ale sergentului. Atunci tocmai aceste insule aş vrea să le examinez mai cu atenţie. Aş vrea, dacă e posibil, să-mi faceţi o listă exactă cu numele şi vârsta fetelor răpite şi de asemenea cu data dispariţiei lor. Prin studierea acesteia s-ar putea să dăm de lucruri pe care nici nu le bănuim.

— Vă pot aduce lista asta imediat, se oferi sergentul. O am în biroul meu.

— Ar fi extraordinar şi v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi face-o!

Pe când poliţistul se pregătea să părăsească încăperea, Marian se adresă din nou lui Hearst:

— Domnule Hearst, sunteţi de părere că mâine vor apărea scafandrii? Presupun că misterul acestor dispariţii stă tocmai într-un tunelul submarin. Pe acolo poate ajunge gorila în ascunzătoarea sa, ascunzătoare care nu poate să se găsească decât pe cea mai apropiată limbă de pământ, chiar dacă pare inaccesibilă din cauza vegetaţiei abundente. Din locul unde a dispărut gorila sunt vreo douăzeci de metri, cel mult, până la uscat, această distanţă o poate parcurge uşor o fiinţă printr-un tunel submarin. Dacă cu ajutorul scafandrilor nu găsim intrarea în acest tunel, nu ne rămâne decât să efectuăm o cercetare extrem de laborioasă a intrândului respectiv.

— Dar domnule Farrow, nu spuneam doar că o descindere acolo este tot atât de anevoioasă, dacă nu imposibilă, ca pe oricare din insulele despre care aminteam, obiectă din nou vânătorul de tigri, James Rice. Şi în plus, cum ar putea o maimuţă uriaşă să locuiască în acel desiş? Am mai vorbit despre asta doar, pe plajă, când aţi menţionat că sălaşul fiarei ar putea fi tocmai acolo.

— Oferă-mi atunci dumneata, o explicaţie logică mai bună dispariţiei gorilei în mare, făcu Marian liniştit. Părerea mea este că trebuie să existe o legătură strânsă între văgăuna submarină şi tocmai această limbă de pământ.

— Am cercetat doar locul cu pricina şi n-am găsit nici o cale de acces prin care gorila putea să dispară nu se lăsă nici Rice.

— Dac-a fi aşa ar trebui să credem în stafii, râse Marian. Cum ar putea maimuţa să rămână atâta vreme sub apă? Nu, nu domnilor, nu putem lua în considerare decât faptele şi căuta singura explicaţie logică care există. Această maimuţă, gorilă, ce-o fi, a apărut acum un an, a fost observată dispărând nu odată în mare, singură sau cu una din cele opt victime. Prin urmare e logic ca un tunel să facă legătura cu uscatul. Întreaga regiune este de origine vulcanică, aşa cum ai afirmat-o chiar dumneata domnule Rice. În curând va sosi şi ghepardul nostru care va şti să ia urma fiarei. Vom stabili atunci dacă aceasta stă mai mult în tunelul submarin, sau mai degrabă pe uscat, cum cred eu, că e cazul. Dar iată-l pe domnul sergent că s-a reîntors cu lista cerută; a mers destul de repede.

Luă repede lista pregătită de Windstead, o parcurse în linişte, apoi ridică hotărât capul.

— E foarte important de stabilit un lucru. Aţi remarcat şi dumneavoastră că toate fetele au fost răpite în a doua zi a lunii în curs? Aceasta trebuie să ne dea de gândit, ia ascultaţi domnule Windstead, de pe listă lipseşte prima victimă, doamna Knight, nu vă amintiţi întâmplător data dispariţiei sale?

— Dumnezeule, exclamă uimit sergentul. Dar asta s-a întâmplat într-adevăr pe doi septembrie. Extrem de ciudat, domnule Farrow. Dar nu pot găsi nici o explicaţie, care să lege toate aceste cazuri.

Sergentul spuse aceste cuvinte atât de adâncit în gânduri, că ne bătu la ochi imediat. Probabil că menţionarea datei răpirilor dădea o nouă dimensiune întregii afaceri şi mintea ageră a poliţistului sesizase asta. De aceea Marian întrebă imediat?

— Domnule Windstead, spuneţi-ne vă rog la ce vă gândiţi. Este extrem de important s-o faceţi, oricum este un caz foarte ciudat şi dificil şi merită a fi abordat din toate direcţiile. S-au mai petrecut şi alte lucruri în data de doi a fiecărei luni?

Sergentul râse oarecum încurcat şi contraatacă cu o altă întrebare:

— Domnule Farrow, credeţi că există peşti care cântă?

Eram consternaţi. De unde şi până unde peşti melomani?

Dar Marian nu se pierdu cu fire şi răspunse la întrebare:

— Bineînţeles că există. E vorba de aşa numiţii peşti toboşari specia a cincea a peştilor milacopi (Setaena cirrosa) ori familia peştilor cetaceu sau peştilor platoşă. Scot sunete foarte asemănătoare muzicii de orgă. Dar ce legătură are genul acesta de peşti cu ziua a doua a fiecărei luni, în curs?

— Poate că nu sunt decât palavre de-ale localnicilor, mărturisi puţin încurcat acum, sergentul, dar se spune că tot a doua zi după începerea lunii, aici în golf, peştii cântă.

— N-aţi verificat niciodată dacă zvonul corespunde adevărului, întrebă încordat Marian?

— Păi, am auzit chiar eu, acum două luni, veni răspunsul spre uimirea noastră, din partea sergentului. Eram pe plajă în apropierea locului unde obişnuia să apară gorila şi să dispară din nou şi dintr-o dată am auzit un concert foarte ciudat, care suna mai degrabă cu o muzică corală, dar m-am gândit că poate zgomotul acela era provocat de fluxul în creştere. Malurile sunt atât de stâncoase şi crenelate încât explicaţia îmi părea la acel moment destul de plauzibilă. Mi-am amintit

că auzisem că şi vântul putea provoca astfel de sunete în ţinuturi stâncoase.

— Fireşte că explicaţia dumneavoastră pare cu miez, deşi nu s-au mai auzit ca valurile fluxului în creştere să provoace asemenea melodii. Aşadar, deşi există asemenea peşti mi se pare ciudat faptul că s-au apucat să cânte tocmai în ziua a doua a lunii. Aceste sunete le-aţi perceput ca venind direct din mare, domnule Windstead?

— Nu pot face asemenea afirmaţii, mai mult încă, mi se pare că dimpotrivă, asemenea melodii păreau să vină dinspre insule, care cum ştiţi se găsesc foarte aproape de golf. Altfel nu le-aş fi asociat cu fluxul în creştere, care inunda stâncile cu pricina.

— Deci dinspre insule! Foarte interesant exclamă Marian. Nu credeţi domnilor că trebuie să existe o legătură? În data de doi a fiecărei luni, dispare o fată, începutul fiind făcut cu încântătoarea doamnă Knight.

Ultimele vorbe Marian le spuse pe un ton foarte meditativ, care semăna mult cu o constatare.

La rândul său Rice se interesă:

— Domnule Farrow se pare că v-aţi format o primă impresie. Să fie oare o legătură între toate aceste coincidenţe? Ce-ar putea avea în comun o gorilă cu aceşti peşti cântători?

— Da vreme ce gorila ca şi peştii obişnuiesc să dispară în apele mării, legătura se poate face. Dar bănuielile mele nu au încă destulă consistenţă ca să le pot exprima. Dar acum să mergem cu ghepardul nostru până pe plajă, să adulmece urmele cât mai sunt proaspete.

Eram convins că Marian şi-a făcut o imagine despre ce s-a putut întâmpla, aici, în zona golfului Cambay, dar avea la rândul lui dreptate să nu dea nimic la iveală, deocamdată; erau doar simple presupusuri care ar fi putut fi oricând infirmate de realitate.

Planul său de a urmări traseul gorilei cu ajutorul ghepardului nostru Maha, părea foarte bun, de aceea ne ridicarăm cu toţi şi apucarăm iarăşi pe străzile liniştite ale oraşului Baroda, către sud, spre zona golfului în care dispăruse misterioasa gorilă.

Luna lumina din plin întreaga scena şi de aceea – întrucât fluxul nu urcase – se puteau vedea foarte bine amprentele masive lăsate de puternica gorilă, când părăsise brâul de stânci şi intrase în mare.

Marian privi îndelungat urmele, cu atâta atenţie cum nu-l mai văzusem niciodată în astfel de situaţii. Era într-un fel

explicabil, dacă te gândeai cum putea ajunge o gorilă în aceste regiuni ale Asiei, când este ştiut că trăieşte doar în Africa şi într-o anumită porţiune a ei Congo belgian. Marian care se aplecase să citească urma se ridică după care i-a făcut semn lui Pongo, zicându-i:

— Acum vine Maha la rând, pune-l pe urme, Pongo. Chiar dacă urmele care duc la brâul de stânci se sfârşeşte brusc, pământul fiind tare aici, Maha va şti să te adulmece. E de mirare totuşi că aici urmele au fost atât de bine ascunse. Ceea ce dovedeşte o inteligenţă mai degrabă umană.

— Poate că-i vorba de o maimuţă dresată. Cine ştie din ce menajerie este evadată gorila asta. Poate că tocmai asta a fost învăţată să facă la circul unde a fost. Să răpească fete! Şi asta face şi acum, a fost de părere Rice.

— Ar fi o explicaţie foarte plauzibilă de n-ar fi dispariţia misterioasă în mare, replică Marian. În spatele reprezentaţiei stă ceva mai mult, decât poate ne închipuim noi.

— Ei Pongo, ce are Maha?

Inteligentul ghepard adulmecase numaidecât urmele uriaşe, de îndată ce Pongo îi poruncise s-o facă, apoi sări scâncind înapoi şi se feri să mai înainteze.

— Ah, cred că bănuieşte şi singur că gorila îi va fi un adversar extrem de primejdios, aşa fac câteodată câinii, puşi să adulmece urma unui tigru, constată iarăşi Rice.

— Foarte adevărat, domnule Rice, dar Maha al nostru nu se teme de nici un duşman, îl lămuri Marian. E ceva în neregulă cu aceste urme. Dar văd că Pongo a descoperit ceva. Uriaşul negru se aplecase cercetând de unul singur amprentele fiarei, ba le şi mirosise chiar. Întocmai ca patrupedul nostru, simţurile sale erau atât de dezvoltate, încât era în stare de a lua o urmă şi după miros. După o secundă se ridică în picioare şi strigă mirat:

— Massers, urme miroase a plantă de piper. Pongo intrat în plante de piper.

Prin asta voia desigur să spună că nu el intrase, ci gorila.

Numele acesteia în dialectul african al lui Pongo, era chiar Pongo. Am mai relatat aceasta, în descrierile mele anterioare, că tovarăşii lui Pongo, l-au poreclit chiar aşa, dată fiind asemănarea lui extraordinară în ce priveşte structura, puterea şi îndemânarea cu a unei gorile.

La fel, chipul său semăna cu al unei maimuţe, dat fiind că mama lui Pongo, soţie de căpetenie, a fost atacată de o gorilă, tocmai pe când era însărcinată cu Pongo al nostru. Se ştie că o sperietură în timpul sarcinii poate avea urmări asupra fătului.

— Aşa deci, constată Marian sec, atunci avem de-a face cu o gorilă de o factură specială, care intră intenţionat în plantele de piper, ca să nu lase nici o urmă pe care poate s-o adulmece mai târziu un copoi oarecare. Pe de altă parte avem dovada, c-a sosit pe plajă de undeva de pe uscat, pentru că de-ar fi venit din mare, acest miros ar fi diferit. Dar nu, putea să-şi aleagă astfel drumul printre brâul de stânci încât să parcurgă, o porţiune de teren unde cresc astfel de plante. Dar ne vom lămuri îndată. Din fericire este încă lună plină, să încercăm să cercetăm pustia asta de stânci din faţa noastră.

III.
PE FUNDUL MĂRII.

ÎNGÂNDURAŢI, păşirăm acum printre stâncile numeroase, scrijelite şi risipite în fel şi chip, într-un peisaj parcă extraterestru, de dinaintea noastră.

— Ei, dacă ţineţi cu tot dinadinsul, hai s-o facem şi pe asta, exclamă Rice acuma, dar ar trebui să fim maimuţe să putem răzbate printre stâncile astea.

— Dacă maimuţa şi-a putut croi un drum, vom fi în stare s-o facem şi noi, dar mai bine ar fi să găsim chiar poteca acesteia, zise Marian. Şi într-adevăr nu dură mult, până dădurăm de o potecă printre stânci, foarte îngustă ce-i drept, cu multe cotituri, dar care mergea neabătut înainte! După ce merserăm vreo 100 de metri pe potecă, aceasta se termină brusc într-un platou lat de vreo 50 de metri şi lung de vreo 100 de metri. De jur împrejur străjuiau stânci de formă neregulată, cu tăieturi adânci şi margini crenelate, vreo douăzeci de astfel de şanţuri tăiate în stâncă, pe oricare din ele putând trece, cine ar fi dorit. Dar unde să se fi aţinut gorila pe aici?

— Păcat, exclamă Marian. Nu ne putem opri să cercetăm fiecare văgăună în parte, ne-ar trebui zile întregi, pentru treaba asta. Pe de altă parte, o astfel de cercetare ar alarma numai animalul. Se pare că posedă o inteligenţă aproape umană. A fost o încercare zadarnică şi să sperăm că mâine vom avea mai mult succes, odată cu sosirea scafandrilor şi examinarea tunelului submarin.

Cam descurajaţi, făcurăm cale întoarsă, pe plajă. Marea creştea tot mai mult şi trebuia să ne grăbim dacă voiam să scăpăm ne udaţi şi să ajungem cu picioarele uscate acasă.

De-abia ajunserăm la reşedinţa lui Hearst şi ne şi întâmpină amfitrioana noastră, cu vestea că cina e gata. A

fost o cină bogată, garnisită cu de toate, cum de mult nu mai mâncasem şi deşi doamna Gladys Hearst luă masa cu noi, de-abia duse câteva îmbucături la gură, ochii ei frumoşi şi mari, rămăseseră tot timpul întrebători aţintiţi asupra chipului lui Marian, încercând să descifreze rezultatul cercetării noastre.

— Stimată doamnă, îi anticipă întrebarea prietenul meu, mă pot înşela deoarece sunt şi eu un biet muritor. Aş vrea să vă spun totuşi, că am speranţe să clarific misterul acestei maimuţe şi să aflu locul unde sunt ţinute fetele răpite. Vă rog pe de altă parte să nu vă faceţi prea mari speranţe, pentru că, dacă maimuţa ar fi gorilă, nu ştiu unde şi în ce stare se găsesc de atâta timp tinerele fete. O speranţă prea mare acum, ar duce la o deziluzie cu atât mai grea de suportat, mai târziu.

— Domnule Farrow, zâmbi amar frumoasa femeie, am avut de la început sentimentul că ne veţi ajuta şi nu pot renunţa la speranţa de-a o revedea într-o bună zi pe biata mea Maud.

Uimit privi din nou spre gazda noastră, care acum animată parcă de o speranţă interioară, care o cultiva cu toată fiinţa ei, parcă-şi schimbase fizionomia şi dintr-o femeie îmbătrânită prematur, ne prezenta acum o tânără doamnă fermecătoare.

Hearst, de asemenea păru să fi observat schimbarea, căci o privea şi el uimit, strigându-i plin de bucurie:

— Gladys, dacă nutreşti încă speranţe, e foarte bine, pentru că domnul Farrow vede lucrurile într-o cu totul altă lumină decât a fost cazul până acum. Ce bucurie ar fi s-o vedem pe Maud alături de noi.

— Dacă o fi să fie, bucuria va fi şi mai mare, când te gândeşti că au dispărut opt fete şi o femeie, constată calm Marian.

— Credeţi că dispariţia frumoasei doamne Knight are vreo legătură cu dispariţia tinerelor fete? întrebă Rice mirat. Domnule Farrow, dacă ar fi adevărat, atunci aţi fi un vrăjitor pur şi simplu, care le poate prevedea pe toate.

— O nu, domnule Rice, vrăjitor nu sunt în nici un caz, câteodată însă, nimeresc de la început ideea corectă, chiar dacă pare foarte îndrăzneaţă. Până acum am avut, ce-i drept, adesea noroc. Să sperăm numai că va continua şi în cazul de faţă!

Doamna Hearst continuă să se uite cu faţa strălucitoare la Marian, zicând deodată:

— Domnule Farrow, credeţi deci că nu-i imposibil ca doamna Knight să mai fie în viaţă şi deci să se reîntoarcă? Violet este o prietenă a mea foarte bună, a cărei pierdere am suportat-o foarte greu, chiar înainte de răpirea fiicei mele. Nu ştiu, zău, cum v-aş putea mulţumi dacă şi Violet s-ar putea reîntoarce în sânul familiei sale, dar ar mai fi de dat de soţul ei care bântuie lumea în lung şi lat căutând-o. Dacă bineînţeles mai este şi el în viaţă!

— Hm, poate că nici nu-i aşa de departe, replică Marian cu o figură melancolică, cu o intonaţie în voce care m-a făcut să ciulesc urechile. Mă refer la faptul că un om rămâne mai mult timp pe acele meleaguri unde a pierdut cel mai mult. Dar se va lămuri şi problema asta! Poate că vorbele mele vă par atât de îndrăzneţe încât nu ştiţi ce să mai credeţi. Doamnă Hearst, nu aveţi cumva un portret al prietenei dumneavoastră, doamna Knight? Poate că-mi va folosi în vreun fel.

— Fireşte că am, domnule Farrow. Un portret chiar foarte reuşit al ei, împreună cu soţul, făcut chiar la nunta acestora.

— Minunat, vreţi să mi-l aduceţi?

După câteva minute, doamna Hearst se întoarse cu o fotografie de format mare, pe care i-a înmânat-o prietenului meu. Marian studie portretul cu atenţie, chipul lui se lumină şi mi-a înmânat-o apoi şi mie zicându-mi:

— Aici, Robert, ce-ţi bate la ochi la fotografia asta? M-aş bucura dacă spusele tale mi-ar confirma bănuielile.

Forte curios examinai acum şi eu fotografia. Chipul tinerei femei era într-adevăr de o frumuseţe răpitoare şi Hearst avusese dreptate, când i-a portretizat părul ca o coroană de aur înconjurând un cap magnific.

— Arată ca o zeiţă, sau ca Madona însăşi, îmi scăpă fără voie.

— Da ca o zeiţă, ai exprimat corect şi gândurile mele. Ca o zeiţă, dar în fapt şi Knight însuşi pare să dispună de o statură uriaşă.

— Da, da, era un uriaş în toată puterea cuvântului. Un om cu o putere colosală. Cred că în această privinţă s-ar fi putut lua la întrecere cu Pongo al dumneavoastră. Şi Violet era înaltă, astfel încât făceau o pereche potrivită.

Marian îşi dădu pe gât paharul de vin, după care spuse cu o figură foarte mulţumită:

— Acest pahar l-am golit, pentru ideea ce-mi veni atunci când sergentul Windstead, menţionase despre ciudatul cor al peştilor. Acum îmi pare mult mai rezonabilă ideea ce am avut-o atunci şi pe care n-o credeam nici eu destul. Să mai

închinăm un pahar în cinstea peştilor muzicanţi care îşi dau concertul tocmai în ziua a doua a fiecărei luni.

Ne privirăm miraţi cu toţi, la auzul unor astfel de cuvinte, dar doamna Hearst încuviinţă bucuroasă:

— Aşa să facem domnule Farrow, am încredere în dumneata şi cred că mi-o veţi reda pe Maud a mea vie şi nevătămată.

Închinarăm cu Marian, cu toţii bineînţeles, dar eu nu conteneam să mă minunez de comportamentul lui. Ce voia să spună cu aluziile alea? Să fi nimerit ei miezul probleme chiar de la început?

Mă mişca îndeosebi marea încredere pe care o nutrea doamna Hearst în reuşita prietenului meu. Cât de dezamăgită va fi dacă s-ar dovedi că Marian se înşela totuşi!

Am mai rămas puţin timp împreună, dar ca şi înţeleşi evitarăm să mai reluăm subiectul gorilei. De îndată ce ajunserăm în camerele noastre, Marian, se declară obosit, pe un ton categoric, aşa că nu am mai îndrăznit să-i pun întrebările la chestiunile ce mă nedumereau.

Cu primul tren de dimineaţă sosiră cei doi scufundători promişi, doi tineri energici, în putere, ca făcuţi pentru munca anevoioasă care-i aştepta. Spre marea noastă bucurie luaseră două costume de rezervă, cu tot dichisul aferent şi la rugămintea expresă a lui Marian, se declarară de acord ca noi să îmbrăcăm costumele şi să-i însoţim în expediţie.

Deşi ştiau prea bine că nu era vorba decât de o explorare la adâncime medie, aduseseră aparate foarte bune, care garantau o autonomie deplină, ne mai fiind deloc dependenţi de vreo ambarcaţiune de la suprafaţă. Întregul echipament consta dintr-un costum uşor de cauciuc, cu cizme plumbuite, un coif prevăzut cu vizoare excelente, uşor şi el şi un rezervor cu oxigen în spate.

De-abia ajunşi în golf că şi îmbrăcarăm costumele şi ni se dădură instrucţiunile de folosire. Ne asigurară că la o adâncime atât de mică cum era cazul aici, n-o să avem nici o dificultate cu presiunea. Nu aveam nevoie nici de barcă, deşi Windstead, Hearst şi Rice se oferiră să patruleze pe aproape. Singura măsură de prevedere a fost că ne-am legat fiecare cu o frânghie lungă, de cei de la suprafaţă şi în caz de pericol, puteam semnala să fim repede scoşi la suprafaţă.

Trebuie să spun totuşi că încercai un sentiment de apăsare când ni se înşurubă coiful pe cap, deşi era foarte uşor. Dură câteva minute până m-am obişnuit cu ritmul de respiraţie impus de dispozitivele de alimentare cu oxigen. Din ce în ce, acest mod de croazieră subacvatică devenea mai plăcută, pe

măsură ce înaintarăm în apa golfului. În acelaşi timp apa devenea tot mai rece. Însoţitorii noştri se opriră la un moment dat, brusc şi rotindu-mi ochii în coif, îl putui observa la suprafaţa apei pe Rice făcând semne disperate. Arăta ceva cu mâna în josul apei şi-mi dădui seama, că ne apropiasem de locul unde ar fi trebuit să se găsească presupusul tunel, în care gorila noastră fantomatică obişnuia să se scufunde. Cei doi scafandrii îşi întoarseră şi ei coifurile, de sub care feţele zâmbitoare ale acestora ne făceau cu mâna semne încurajatoare arătând spre fundul mării.

Descoperiseră în virtutea experienţei lor, că-n faţa noastră se căsca o văgăună submarină de o adâncime mult mai mare.

Până aici ne împărţirăm cu exactitate rolurile. Ca să nu producem o prea mare agitaţie nu participau la expediţie în afară de cei doi scafandrii decât Marian, eu, Pongo, Hearst, Rice şi sergentul Windstead. Oricum pe poliţiştii băştinaşi nu ne puteam nici aşa baza, superstiţioşi cum erau din fire.

Hearst şi Windstead ţineau frânghiile de-a căror capete se înconjurau la şolduri cei doi scafandri profesionişti şi Rice ţinea frânghia de care era legat Marian, în timp ce credinciosul nostru Pongo ţinea frânghia de care mă legasem eu însumi.

Mă simţeam astfel ca un elev care învaţă supravegheat de aproape, de instructorul său.

Cei doi tineri scafandrii mai făcură un pas şi… dispărură. Se scufundaseră pur şi simplu, în timp ce Hearst şi Windstead desfăceau cu înfrigurare ghemul de frânghii care nu înceta să le lunece printre degete.

Marian îi făcu un semn lui Rice, apoi păşi înainte şi dispăru în văgăună, întocmai ca enigmatica gorilă. Preţ de o secundă mai privii vârtejul provocat de dispariţia lui Marian şi apoi mă pregătii să-i urmez exemplu, după ce-i dădui de ştire lui Pongo, să slăbească frânghia. După ce am păşit în adânc, mi se păru la început că parcă aş fi fost într-un ascensor, coborând vertiginos în prăpastie. Dădui de pământ, balansându-mă încoace şi încolo mă simţii apucat strâns de braţ, deschisei ochii, pe care în plonjonul meu îi închisesem instinctiv şi m-am trezit în cu totul altă lume. O presiune extraordinară aproape că îmi tăia respiraţia, urmată de o ameţeală combinată cu un vâjâit în urechi puternic, mă poticnii şi realizai că mă aflam undeva pe fundul mării, la o adâncime poate mai mare de patru metri, într-o lume în continuă mişcare, care nu permitea nici unei creaturi de pe uscat să-şi continue viaţa, afară de cazul că era prevăzut cu dispozitivele minunate ale ştiinţei ce făceau posibile aceasta.

O lumină ciudată mă înconjura, în care scăpărau corpuri strălucitoare, cu văpăi argintii ce persistau câteva fracţiuni de secundă, după dispariţia lor. În sfârşit vizibilitatea crescu şi putui distinge în clarobscurul apei peşti multicolori care se îndepărtau cu o grabă ameţitoare din calea intrusului care-i deranjase în imperiul lor subacvatic.

Privind în jur, constatai aceleaşi frânturi neregulate de mase stâncoase şi-mi dădui imediat seama de inutilitatea unei cercetări superficiale de la suprafaţa apei, cu ajutorul unei bărci. La dreapta şi la stânga mea se aflau Marian şi cei doi scufundători.

Nu puteam să-mi dau seama care dintre aceştia era Marian, dar mă apropiai de silueta care-mi era mai la îndemână şi care se ocupa cu observarea stâncilor submarine. Era uimitor cât de uşor puteam să mă mişc. După ce mă apropiat suficient de mult şi-i atinsei braţul, silueta se întoarse şi-l recunoscui pe Marian în ciuda coifului pe care-i purta. De-a lungul timpului dezvoltasem împreună o întreagă metodă de comunicare secretă, atât de trebuincioasă, în numeroasele cazuri în care aventurile trăite ne aduceau în situaţia de a fi legaţi şi cu căluş la gură şi în care nu ne rămânea altă posibilitate de înţelegere, decât apelând la semnale Morse, pe care le aplicam prin apăsarea degetelor. Şi de data aceasta îmi transmise prin Morse, ciocănind pe braţul meu:

— Feeric, aici jos! Caută un bloc de stâncă care se poate deplasa, la apăsare. Ar putea fi dezlegarea şaradei!

Acestea comunicând, se îndepărtă, balansându-se uşor de-a lungul peretelui stâncos. Îmi trebuiră câteva minute spre a mă orienta unde mă găseam, după care am stabilit că ne găseam la marginea estică a unei gropi ovale. Dacă însă exista cu adevărat un tunel submarin, care făcea legătura cu cea mai apropiată limbă de pământ, aşa cum afirma Marian, atunci acesta nu putea fi decât în partea de sud a gropii, pentru că doar de acolo distanţa până la uscat era de aproximativ 20 de metri.

Porni după Marian, cercetând şi pipăind în juru-mi fiecare piatră, fiecare ieşind de stâncă, fiecare crenel sau crestătură pietroasă mai neobişnuită, dar nu putui descoperi nimic relevant. Am ocolit astfel întreaga parte sudică – de-a lungul peretelui stâncos submarin şi dădui din nou de Marian care-mi telegrafie numaidecât, bătându-mi pe braţ:

— Trebuie să fie pe aici, prin partea sudică. Încă o dată de la început!

Din nou cercetarăm peretele de stâncă foarte minuţios. Ar fi trebuit să fie aici un bloc de stâncă care să cedeze, să lase liber accesul în tunel, prin care gorila reuşea să ajungă pe uscat. Dar oricât de zeloşi am fost, oricât de meticulos am căutat, n-am putut găsi nimic. Dădurăm şi peste cei doi scafandri, acum, care între timp efectuaseră examinarea peretelui opus. Din ridicarea mâinilor acestora şi clătinarea capului am înţeles că şi cercetările lor au rămas la fel de infructuoase. Ne ajutară acum să cercetăm cu forţe unite partea sudică a gropii, dar nu trebui mult să constatăm zădărnicia eforturilor noastre comune.

Marian ne-a făcut semn să urcăm la suprafaţă. Dădui prin urmare, semnalul convenit lui Pongo, trei smucituri zdravene de frânghie şi m-am simţit brusc tras în sus. În acelaşi timp urcară Marian şi scafandrii. Camarazii noştri ne desfăcură repede coifurile, Hearst întrebându-ne repede, cu nerăbdare:

— Aţi găsit ceva acolo jos, domnilor?

— Nu, ciudat, dar nu am găsit nimic. Nu mai ştiu ce să zic. Nu renunţ la ideea tunelului subteran prin care gorila putea ajunge la cea mai apropiată limbă de pământ. Accesul spre tunel pare a fi atât de meşteşugit ascuns, că noi nu l-am putut descoperi, dar el trebuie, neapărat, să existe.

— Ce-ar fi, să ne mai scufundăm, o dată, sau mai bine poate să dislocăm stânca cu explozibil, plasat în partea sudică a gropii, propuse unul din scafandri. Poate că astfel va ieşi la iveală intrarea secretă în tunel.

— Sau ar putea fi astupat tunelul! Riscul ar fi mult prea mare, Asta să n-o facem în nici un caz. Poate ne va reuşi să pătrundem dinspre uscat şi să găsim ieşirea din tunel.

— Domnule Farrow, dar este absolut imposibil să pătrundem pe limba aceea de pământ, obiectă din nou Rice. Nu ştiu ce-am mai putea întreprinde, băştinaşii nu ne vor ajuta în nici un caz, se tem prea tare de stafia gorilei. Iar noi singuri, fără a primi sprijinul localnicilor, vom avea nevoie cu siguranţă de mai multe zile, pentru a răzbate, cât de cât, pe această porţiune de pământ înţesată cu atâta vegetaţie.

— Nici nu intenţionez să-mi croiesc drum prin acest desiş sălbatec, întrucât cred că se găseşte o potecă acolo. M-am gândit încă o dată şi-mi dau seama, că maimuţa vine mereu de pe uscat şi intră în mare unde dispare atât de miraculos. Aţi auzit vreo dată de la un localnic domnule Windstead, ca maimuţa să fi fost văzută ieşind din mare?

— Nici o dată, din potrivă a fost văzută doar cum a intrat în mare! îl asigură sergentul.

— Ei, atunci se pare că am dreptate, hotărî din nou Marian. Să luăm o barcă şi să dăm ocol „limbii”. Domnii de aici – şi arătă spre scafandrii – trebuie neapărat să ne însoţească, pentru că e foarte probabil ca accesul către uscat să se facă de sub apă.

Scuturai capul neîncrezător la ideea lui Marian şi mă mirai şi mai mult auzindu-l că-i întreabă pe scafandri:

— Nu v-a bătut nimic ciudat la ochi, în legătură cu pereţii grapei noastre, domnilor?

— Da, spuse oarecum şovăielnic, cel ce părea mai în vârstă. Părea că aceşti pereţi ar fi făcuţi ca nişte ziduri, din cărămidă, dar nu-mi pot imagina cum ar ti fost posibil acest lucru, doar acolo, pe fundul mării, nu s-ar fi putut ridica vreo dată o construcţie. Mai mult, întreaga adâncitură ar sugera ideea unei încăperi distrusă de forţa unei explozii, dovada fiind pereţii năruiţi şi zimţaţi.

— Excelent, îl încurajă Marian, bucuros, tot aşa mi-am închipuit şi eu. Şi aş mai afirma că în timpuri străvechi în acest loc a fost ridicată o uriaşă construcţie, care printr-o catastrofă naturală, a fost distrusă. Probabil o mişcare tectonică, vulcanică. Groapa aceasta misterioasă pare a fi o pivniţă a acestei clădiri impunătoare şi tunelul să fi fost un gang secret, prevăzut cu o uşă zăvorâtă pe dinăuntru pe care nu-l putem deschide. Nu ne rămâne altceva de făcut, decât să căutăm cealaltă intrare în gangul secret care trebuie să vină acum pe uscat.

— Domnule Farrow, nu ştiu ce să mai zic de fenomenala idee pe care o dezvoltaţi, exclamă uimit Hearst. Gândeşte-te numai că Knight, soţul primei dispărute, a găsit în grădina casei sale un document străvechi, învelit într-o capsulă de metal. Capsula de metal a găsit-o sub un zid mărunt de piatră, despre care Knight nu pregeta să afirme că ar constitui zidul unei clădiri străvechi. Cu acest document Knight a fost chiar la Bombay, discutând problema cu un profesor care l-a lămurit că într-o veche limbă sanscrită era menţionat un templu aici închinat Zeiţei Soarelui. Să fie vorba de acest templu, aici? Knight afirmase mereu că în regiunea aceasta s-a găsit în vechime un întreg oraş, care datorită unui cutremur de origine vulcanică a fost în întregime distrus. Astfel de cercetări au fost totdeauna un hobby al lui.

Chipul lui Marian se lumină atunci când afirmă:

— Domnule Hearst, mi-aţi sfărmat ultima îndoială, pe care o mai aveam. Am acum certitudinea bă stăm pe locul vechiului templu. Era închinat Zeiţei Soarelui şi aceasta e ultima dovadă. Dar să cercetăm acum fâşia de uscat.

Pe când parcurgeam prin apă drumul către plajă, mă chinuiau afirmaţiile îndrăzneţe ale lui Marian. Ce avea de-a face Zeiţa Soarelui cu gorila noastră? Nu puteam stabili, oricât m-aş fi străduit o legătură!

IV.
PE URMELE GORILEI.

LA MAL NE DESCOTOROSIRĂ repede de costumele de scafandru şi păşirăm apoi voiniceşte spre oraş. Windstead ne conduse la un pescar bătrân care ne închirie un sampan mare. Bătrânul indian voi să ne însoţească dar de îndată ce află că voiam să cercetăm golful bântuit de fantome, începu să tremure şi ne lămuri că în aceste condiţii nu mai este dispus să ne închirieze ambarcaţiunea. Chiar când Hearst se oferi să cumpere barca, cu totul, indianul se opuse cu îndârjire şi spuse o frază care ne-a făcut să ciulim urechile.

— Sahibi, murmură el înfricoşat, nu am voie s-o fac. Zeiţa Soarelui m-ar pedepsi groaznic pentru fapta mea.

— Zeiţa Soarelui! Îl privirăm mai întâi pe bătrân, apoi ne uitarăm ia Marian. Şi el spusese că Zeiţa Soarelui îi oferise ultima dovadă. Să fi dat de urmele vreunui străvechi secret ale cărui fire, duceau din timpuri de mult apuse şi până în zilele noastre?

Marian râse numai şi-l întrebă pe indian, dacă Zeiţa mai trăia şi dacă nu murise odată cu scufundarea templului.

Bătrânul se sperie de moarte, se dădu îndărăt, ca şi cum ar fi dat peste un spirit rău, se întoarse şi dispăru în coliba sa.

— Lăsaţi-l în pace, îl împiedecă Marian pe sergent care voia să se ia după indian. Vom face noi rost de sampan din altă parte. Dar să ne ferim de a mai spune că vrem să cercetăm golful.

— Domnule Farrow, întrebă Hearst gâtuit de emoţie, ce-i cu această Zeiţă a Soarelui.

— O să vă aducă fiica înapoi, fu răspunsul enigmatic al lui Marian şi acuma păşii atât de repede mai departe încât nu mai avurăm prilejul de a-i mai pune şi alte întrebări. Căpătarăm într-adevăr un sampan bun la următorul pescar la care ne adresarăm şi vâslirăm acum cu mai mari speranţe. Ţinurăm mereu direcţia sud-vest, întrucât trebuia să înconjurăm fâşia nordică de uscat. La propunerea lui Marian o luarăm o bucată bună-n largul mării întrucât pescarul stătea la mal şi ne urmărea.

Depăşirăm astfel una din numeroasele insule, care se întindeau de aici înspre partea de sud a golfului. Rice

avusese dreptate când afirmase că pătrunderea vreuneia din aceste insule era imposibilă practic din cauza vegetaţiei abundente şi încâlcite, care acoperea toată suprafaţa acestora.

Doar după multe sforţări puteam să tăiem o potecă cu ajutorul cuţitului de tăiat liane, dar ar fi durat cine ştie cât.

Am făcut un ocol, cu ambarcaţiunea noastră astfel încât să ne apropiem de golful misterios fără a fi văzuţi indian.

Marian părea să nutrească un plan anume, căci el cârmi sampanul direct către „limba" noastră de pământ, coti apoi spre sud şi ne strigă să navigăm încet cât mai aproape de mal şi de-a lungul acestuia.

Văzui că-şi întoarse capul de câteva ori, examinând insulele, care se găseau la o distanţă de aproximativ 100 de metri. Era vorba despre insulele despre care ne vorbise Rice, cu desişul de mangrove care ajungea de la mal până departe în mare. Îşi fixă apoi atenţia asupra celei mai apropiate limbi de pământ. Rice avusese şi de data aceasta dreptate. Nici un om nu putea răzbate în interior, fără o muncă pregătitoare de defrişare, care ar fi solicitat maximum de energie şi de timp. Stâncile cădeau aici abrupt în mare şi dacă pe alocuri nu era cazul, atunci erau năpădite de o vegetaţie atât de abundentă încât fără a fi înarmat cu un cuţit de tăiat liane, puternic, nu aveai nici o şansă să pui vreo dată piciorul pe uscat. Însoţitorii noştri clătinară descumpăniţi capul. Pentru ei era absolut fără rost de a mai da ocol cu barca de-a lungul acestor maluri. Marian strigă deodată:

— Opriţi, aici ar trebui să fie. De aici nu-i prea departe. Privi intens spre porţiunea de unde vegetaţia înainta cel mai mult în mare.

Cum voia să pătrundă printre rădăcinile acestor plante buretoase care sunt mangrovele, părăsite de apă acum datorită refluxului, ni se păru o enigmă şi ce voia să spună cu privire la depărtarea până la prima insulă, nici aceasta nu era prea clar. Dar Marian se aplecă peste marginea sampanului pentru a putea privi mai bine rădăcinile puternice ale mangrovelor. Apoi arătă spre un loc anume şi-i spuse lui Rice:

— Domnule Rice, ca vânător de tigri, sunteţi obişnuit cu citirea urmelor. Ce părere aveţi?

— Dumnezeule, domnule Farrow, după ce văd eu aici, s-ar părea că un sampan opreşte foarte des printre aceste rădăcini.

— Asta, am şi căutat, răspunse triumfător Marian. Acum vă pot împărtăşi parţial bănuielile mele, domnilor. Trebuie să existe o legătură între coridorul submarin şi limba de pământ, lucru care nu e greu de dedus. Însă pe această stâncă

pustie ce-ar fi putut face gorila, chiar dacă în jur este înconjurată de atâta vegetaţie? Şi unde sunt adăpostite fetele răpite?

— Ei, o gorilă ar putea să trăiască aici, spuse Rice. Cu atâtea plante în jur ar avea destulă hrană, dar fetele, ei bine, cu ele este cu totul altă problemă, acum Rice se întoarse oarecum stânjenit către Hearst.

— Cred că ştiu la ce vă gândiţi, zise Marian. Credeţi că poate gorila îşi ucide victimele, dar eu sunt ferm convins că n-o face. Mai mult, afirm că le vom găsi. Dacă ar exista o anumită legătură între gorilă şi Zeiţa Soarelui atunci poate că victimele n-ar mai fi în viaţă, dar eu cred altfel. Dar să rămânem cu presupunerile aici. Cred că fetele sunt duse de pe limba asta de pământ, într-una din insulele şi asta numai în interiorul unei bărci. De aceea am căutat tocmai pe aici urmele unei astfel de bărci şi după cum vedeţi le-am şi găsit. Dacă forţăm intrarea aici, aici, cu siguranţă vom găsi şi intrarea în tunel, prin care intră maimuţa.

Împotriva explicaţiilor lui Marian nu aveam ce obiecta. Hearst aruncă o privire melancolică asupra insulei apropiate, căci după spusele lui Marian aici putea trăi Maud a sa. Ar putea fi o anume legătură între gorilă şi Zeiţa Soarelui. Deşi prietenul meu se îndoia de acest lucru, ar fi putut deveni periculos pentru tinerele fete.

Iată, un alt mister, generator de întrebări, dar acum aveam un ţel palpabil, de vreme ce stabilisem că o barcă făcea aici drumul, dus şi întors. M-am gândit puţin cum e posibil ca o gorilă să conducă o barcă, dar parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Marian urmă:

— Pare amuzant să crezi că o gorilă ar putea conduce o barcă, dar eu sper dă ofer curând cheia problemei destul de surprinzătoare.

Marian îşi ridică vâsla şi-o împinge în desişul de mangrove. Privi puţin la stânga, dădu rădăcinile groase la o parte iar în faţă apăru un canal îngust pe care am înaintat cu sampanul nostru. Crăpătura pe care o produsese marea în fâşia de uscat, să fi avut vreo douăzeci de metri lungime. După ce i-am parcurs, am dat chiar la capăt de o cărare care duce în interior printre stânci şi copaci.

— Aşa, de-abia acum vom da într-adevăr de urmele gorilei, zise Marian mulţumit, v-aş ruga numai dacă dăm întâmplător şi brusc de fiară să nu faceţi uz de armă. Putem s-o neutralizăm şi altfel şi sunt sigur că Pongo va fi singur în stare s-o facă. Înainte, aşadar!

Coborârăm din barcă şi o luarăm în urma lui Marian care pornise încetişor pe cărare înainte. Rice care mergea înaintea mea nu contenea să scuture neîncrezător capul, simţindu-se oarecum ruşinat că el, ca vechi şi încercat vânător, n-a fost în stare să descopere aceste urme. Dacă ar fi bănuit numai ceva atunci nu i-ar fi scăpat ochiului său încercat.

Mă mirară ultimele cuvinte ale lui Marian. Cum adică să nu tragem asupra gorilei, că Pongo îi va veni de hac şi singur! Cum ar putea Pongo să răpună o astfel de fiară? Ce se înţelegea prin asta?

Renunţai să-mi mai bat capul, deoarece din atitudinea lui Marian reieşea că în orice clipă ne-am putea întâlni cu gorila. Ciudat era că nici nu-şi trăsese pistolul, ci se strecura numai printre plantele de tot felul, mereu înainte, ca şi cum ar fi urmat să atace gorila cu mâinile goale.

Desişul, din dreapta şi stânga noastră, era atât de des şi de încâlcit încât nici măcar o gorilă nu l-ar fi putut străbate.

Când am ajuns în mijlocul fâşiei de pământ, Marian se opri. Ajunseserăm din nou într-un loc năpădit de resturi de stânci şi mărăcini de tot felul, când prietenul meu arătă spre stânga lui unde se înălţa un perete înalt de stâncă.

— În faţa dumneavoastră domnilor, se găseşte un perete al vechiului templu închinat Zeiţei Soarelui. Aici trebuie să dăm de ieşirea tunelului prin care gorila obişnuia să dispară.

Într-adevăr, în stânga noastră se înălţa un zid construit cu măiestrie din blocuri de piatră, dar pe care timpul îşi lăsase urmele sale. Marian privi cu atenţie luminişul în care pasasem zicând:

— Aici trebuie să fi fost o antecameră mare, zidurile dărăpănate care zac de jur, împrejur provin din plafonul prăbuşit pe jumătate. Marian îşi sublinie cuvintele păşind spre un chepeng îngust care se afla la capătul vechiului zid. Blocuri înalte de piatră de vreun metru şi jumătate, zăceau răspândite împrejur, rezultat al unei catastrofe naturale petrecute cu mult timp înainte.

Prietenul meu se căţăra cu prudenţă pe acest morman de piatră şi moloz, se aplecă deodată, ridică Ceva şi zise:

— Iată dovada că am avut dreptate cu bănuielile mele. Ceea ce vedeţi aici este un smoc de păr din blana gorilei şi o bucată de stofă provenită de la un veşmânt de culoare galbenă. Soţia dumneavoastră domnule Hearst ne-ar putea spune cu siguranţă dacă domnişoara Maud poartă o rochie din astfel de material, sau cel puţin o purta, în momentul dispariţiei. Dar iată aici e şi capătul tunelului.

Marian a trecut de cealaltă parte a grămezii de moloz şi noi l-am urmat. Şi în faţa noastră am dat de un teren defrişat ce prea podeaua unei foste camere şi drept în faţa, noastră se căsca o deschizătură de formă pătrată, în care Marian s-a făcut nevăzut.

Tocmai eram pe cale să-l urmăm când ne strigă din întuneric:

— Am dat deja de apă, este tunelul ce face legătura cu groapa submarină. O să luminez cu lanterna. Există trepte care coboară. Să cercetăm cu atenţie, să vedem dacă corespunde bănuielilor mele. Ne putem scufunda apoi şi să căutăm în linişte mecanismul, care deschide, acolo jos intrarea în tunelul submarin.

Marian se strecură afară din gaura întunecoasă în care dispăruse adineaori, îi făcu un semn zâmbitor lui Hearst.

— Am făcut un mare pas înainte, iată ce am găsit lângă părul gorilei. O bucată de mătase.

— Păi asta i-am adus-o eu lui Maud din Surat, strigă negustorul profund emoţionat. Oh, domnule Farrow, acum nutresc şi eu speranţe că fiica mea trăieşte!

— Ştim numai că nu s-a înecat în mare. Dacă mai trăieşte, asta o ştie numai… Zeiţa Soarelui. Dar o vom şti şi noi foarte curând. Să sperăm numai că soarta nu va fi atât de nemiloasă, ca această Zeiţă să pretindă jertfe umane. Dar iată că îmi vine un gând care plasează totul în altă lumină. Da, se pare că am uitat pe moment muzica de cor ce părea să izvorască din adâncul valurilor. În fiecare a doua zi a lunii în curs se auzea acest cântec şi tot atunci dispărea una din fete – serie începută chiar cu doamna Knight. Frumoasa femeie – ce părea o întrupare divină, da, mi se pare că lucrurile încep să se clarifice.

Ultimele cuvinte, cu un iz atât de enigmatic şi melodramatic totodată, scăpară ca nişte murmure de pe buzele lui Marian. Îşi îmbrăcă în grabă costumul de cauciuc, adus de scafandri şi înainte de a-l putea întreba ceva, îşi şi înşurubă coiful pe cap după ce Rice dăduse o mână de ajutor. Nu ne râmase altceva de făcut celor doi scafandri şi mie decât să-i urmăm exemplul. Din echipamentul de imersie făceau parte şi excelente lămpi de buzunar ce funcţionau şi subacvatic. La lumina acestora păşirăm în deschizătura întunecată: după câţiva paşi ne găsirăm în apă încercând mereu cu picioarele treptele ce coborau în adâncime.

Unul din scafandrii preluă conducerea, celălalt încheia, după Marian şi mine, convoiul. Apa nu avea adâncime mai mare de doi metri. Am ajuns într-un tunel care avea cam

aceeaşi înălţime. Era umplut până la plafon cu apă şi înaintând simţeam cum podeaua cobora. După vreo 10 metri deveni foarte puternică înclinată în jos şi după alţi câţiva metri am ajuns la un perete de metal. Primul scafandru îşi lăsă lumina lămpii sale să măture suprafaţa peretelui şi descoperirăm de îndată o manivelă de metal, foarte atacată de apa sărată.

Scafandrul apucă manivela şi-o apăsă în jos după care o porţiune din perete de mărimea unei uşi se deschise. O dâră de lumină ne ajunse de sus, alţi câţiva paşi şi iată-ne pe fundul gropii noastre din golf!

Marian avusese dreptate, astfel se lămurea dispariţia gorilei. Cercetarăm uşa, care se îmbuca etanş în zid. Un mic punct aproape neobservat apăsat din exterior, cu putere, declanşa mecanismul de deschidere al acesteia, din exterior, spre interiorul tunelului.

Cât de inteligentă să fi fost gorila ca ţinând o fată în braţe să găsească la repezeală acest punct, să pătrundă în tunelul umplut cu apă şi să ajungă în interiorul limbii de pământ, toate acestea întreceau imaginaţia noastră.

Ne-am întors înapoi pentru a comunica şi camarazilor noştri repede, ce-am descoperit. Remarcabil era că Marian care prevăzuse toate astea nu părea să-şi dea seama că realiza – ceva extraordinar. Liniştit îşi scoase costumul zicând:

— Acum ne mai rămâne să căutăm pe care insulă stă gorila noastră. Dar atenţie, ne poate zări şi atunci ar fi în primejdie fetele. Dacă observăm de pe care insulă vine, am câştigat partida. Ne trebuie însă multă răbdare. Dacă aş fi ştiut dinainte cum se vor petrece lucrurile am fi luat provizii să ne ajungă până la lăsarea întunericului!

— Păi dacă spuneţi că gorila va veni numai după amiaza, am avea timp să ne întoarcem în oraş şi să luăm masa, propuse Hearst.

— Nu, s-ar putea s-o ratăm. Dar am altă propunere. Voi rămâne aici cu prietenul meu Robert şi cu Pongo. Domnii se pot înapoia, să prânzească şi ne pot aduce şi nouă câte ceva; în felul acesta ne asigurăm veghea şi poate că încă astăzi vom avea noroc să finalizăm afacerea noastră.

Numai după multe discuţii fură de acord şi ceilalţi să plece în oraş, dar Rice nu vru în ruptul capului să ne părăsească.

Acest vânător de fiare mari, îndrăzneţ şi suplu, ne-ar fi fost de mare folos la nevoie.

Chiar şi cei doi scafandri, a căror misiune se încheiase, se declarară dispuşi să rămână până la finalizarea problemei.

Plecară totuşi în oraş pentru a ajuta la transportul alimentelor care ne erau mai necesare.

L-am însoţit până la locul unde era ascuns sampanul nostru, printre mangrove şi ne-am întors repede înapoi. Marian arătă spre cel mai apropiat copac înalt, propunându-ne.

— Să facem cu schimbul de strajă în acest copac, supraveghind golful. Doar astfel putem descoperi insula de pe care vine gorila. Să sperăm că vine şi-n după amiaza aceasta încoace, pentru plimbarea-i obişnuită pe plajă.

— N-ar fi mai bine să-i facem totuşi felul, întrebă Rice, zelos, deşteptându-se în el febra vânătorului.

Marian se opuse cu vehemenţă.

— Nu, nu, domnule Rice, e timp şi pentru aceasta. Spuneam să nu facem în nici un caz uz de arme de foc împotriva ei, am eu o bănuială care face tot mai mult loc certitudinii. Dar să stabilim repede ordinea în care stăm de pază. Propun să ne schimbăm din jumătate de oră în jumătate de oră. În două ceasuri vor fi înapoi şi ceilalţi cu proviziile.

Pongo luă prima veghe, urcându-se cu repeziciune în puternicul copac ce ni-l alesesem drept turn de observaţie. Ne convenea de minune căci crengile începeau deja de la pământ şi zidurile prăbuşite ale templului permiteau urcuşul uşor în ele.

— Până atunci, noi ceilalţi să căutăm drumul pe care-i ia gorila de aici până în interiorul limbii de pământ, propuse Marian. În felul acesta facem şi un lucru util.

Ne însuşirăm cu plăcere propunerea şi începurăm să căutăm printre dărmături. Tot Marian găsi primul o mică deschizătură în dosul căreia se făcea o cărare îngustă care ducea printre stânci şi desiş de-a lungul limbii de pământ. O urmărirăm un timp, pe urmă ne întoarserăm la post.

Ne-am aşezat pe un bloc solid de piatră, iar Rice tensionat, a luat acum cuvântul:

— Domnule Farrow, povestiţi-ne şi nouă acum, despre bănuielile dumneavoastră. De ce să nu tragem în animal? Credeţi cu adevărat că această fiară poate fi răpusă cu mâinile goale? Îndată ce am debarcat aţi făcut o mică haltă de parcă aţi fi vrut să împiedecaţi o întâlnire bruscă cu maimuţa. Dacă v-ar ataca însă nu văd cum v-am putea salva la timp.

— O, nu, am mai spus-o deja, Pongo al nostru îi va veni de hac, de unul singur. Dar despre asta ar fi bine să nu mai povestesc şi nu-mi răpiţi bucuria de a vă face tuturor o surpriză dacă bănuielile mele se adeveresc.

— Şi dacă nu se adeveresc, atunci în câteva secunde Pongo va fi sfâşiat de către fiară, îi reproşă acum Rice.

— Corect e şi asta, adăugă Marian grav. Opriţi-vă! Mă voi convinge eu însumi.

Scoase încă o dată din buzunar smocul de păr, împreună cu bucata de mătase, le privi puţin şi le vârî din nou în buzunar.

— Da, acum sunt sigur; şi dumneata domnule Rice ai fi ajuns la aceleaşi concluzii dacă ai fi privit cu atenţie urmele lăsate de gorilă.

Vânătorul a făcut o mutră mirată, dar înainte de a putea răspunde, se auzi strigătul agitat al lui Pongo, care stătea în copacul uriaş:

— Massers, vine kanu, a doua insulă, dreapta.

— Cine stă în ea? strigă Marian încordat.

— Om foarte mare – a fost răspunsul foarte scurt a lui Pongo.

— Poţi să coborî, Pongo, trebuie să ne ascundem undeva. Dar nu, mai bine ar fi dacă ne urcăm şi noi sus. În nici un caz nu trebuie să permitem să ne vadă înainte de a-i descoperi secretul.

V.
ENIGMA ZEIŢEI SOARELUI.

ÎN MARE GRABĂ SE CAŢĂRĂ MARIAN SUS, urmat de Rice, în timp ce eu veneam ultimul. Găsirăm sus trei ramuri puternice pe care puteam sta fără a risca să venim de-a berbeleacul şi când am privit în jos sampanul se apropiase vizibil de limba de pământ, iar în el se afla un om înalt şi puternic, care vâslea într-un tempo susţinut.

Stătea cu spatele la noi, astfel că nu am putut distinge nimic, dar Rice strigă deodată:

— Dumnezeule, dar silueta aceasta îmi pare extrem de cunoscută. Cred că l-am mai văzut, dar nu ştiu unde. Domnule Farrow, ciudăţeniile astea mă uimesc cu totul. Păcat că nu se întoarce.

Vâslaşul s-a apropiat între timp atât de mult de limba de pământ încât malurile înalte îl mascau cu totul, dar în câteva minute urma să treacă printre noi. Rice continuă:

— Da, va trece pe aici şi atunci îl voi recunoaşte fără nici o îndoială. Nu credeţi domnule Farrow că el este stăpânul gorilei? Asta ar fi şi explicaţia inteligenţei neobişnuite a fiarei.

— Poate c-o fi stăpânul gorilei, dar în alt înţeles al cuvântului decât îţi închipui dumneata, domnule Rice, râse Marian. Poate că-ţi va fi dat să trăieşti mai degrabă surpriza pe care credeam că te aşteaptă puţin mai târziu.

— Este întotdeauna prietenul dumneavoastră atât de tăcut şi misterios? se întoarse acum vânătorul spre mine.

— Nici nu ştiu ce să mai cred de întreaga afacere. Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de curios ca acum. Dar vâslaşul nostru trebuie să apară de acuma!

Tăcurăm cu toţii privind încordaţi spre mica cărăruie de dedesubt, pe care omul nostru trebuia să apară, timpul trecu însă fără să fi apărut şi… nici un semn de viaţă. Voiam tocmai să-i mărturisesc prietenului meu că poate ne-am înşelat totuşi, poate că nu-i decât un turist englez oarecare, care-şi omora plictisul plimbându-se prin locurile acestea, sau chiar un locuitor al oraşului Baroda dar când eram să deschid gura Marian îmi făcu semn.

— Linişte, nici un zgomot!

Avertismentul lui Marian a fost dat tocmai la timp pentru că numai cu greutate îmi înăbuşi un strigat de surpriză. O siluetă vânjoasă apăru pe cărare, dar nu era vorba de omul de pe sampanul pe care-i văzusem noi ci înfricoşătoarea gorilă.

Încet, se apropia de cărare păşind cu grijă în două picioare, aşa cum o văzusem în seara precedentă intrând în mare. Şi am mai făcut o descoperire: gorila mergea atât de normal în două picioare, cum nu-mi imaginasem niciodată s-o facă un animal patruped, deşi în aventurile noastre trăite în Africa, am avut nu odată prilejul de a cunoaşte tot felul de animale, printre care şi maimuţe.

Trecea acum chiar pe sub noi, se îndreptă spre chepengul de acces, care ducea la un capăt al tunelului submarin, se opri plecă capul, îşi apucă gânditor bărbia întocmai ca un om, se întoarse şi păşi spre mica cărăruie descoperită recent de Marian şi care ducea mai adânc în interiorul acestei porţiuni de uscat.

— Ce-a fost asta? şopti Rice înăbuşit, după ce fiara dispăruse. Puteţi explica, domnule Farrow?

— Cred că da şi mă bucur că prima mea bănuială a fost corectă, acum totul este clar. Ei, acum putem părăsi liniştiţi ascunzişul nostru, de-acuma a ajuns la stâncile care înconjoară întreaga coastă. Între timp noi vom cerceta insula din care a venit.

— Dar domnule Farrow, trebuie să aşteptăm pe omul din sampan. O să-i cădem direct în braţe, dacă o luăm acum spre mare, exclamă Rice.

— În nici un caz, putem cobora liniştiţi. Bineînţeles c-ar fi mai bine dacă tovarăşii noştri s-ar fi întors şi-ar fi aici, deci mai bine să-i aşteptăm. Putem de aici supraveghea marea foarte bine.

Sampanul cu care vâslaşul nostru voinic a ajuns aici, putem să-l lăsăm deocamdată. Cine ştie, poate-i trece prin cap să se întoarcă.

— Vorbiţi în dodii, zău aşa domnule Farrow, până acum nici nu ştiu unde a rămas omul nostru, spuse Rice.

— Stai unde a rămas, aşteptă şi dumneata puţin şi vei gusta mai bine surpriza, zise Marian râzând.

— Aproape o cred şi pe asta, se pare că aţi dezlegat întreaga enigmă, dar pentru noi ceilalţi e groaznic să aşteptăm şi să nu ştim la ce, replică Rice.

— Cu atât mai mare va fi surpriza, îngăduie-ne rogu-te această bucurie, râse iarăşi Marian. Acum însă trebuie să fim foarte atenţi, de îndată ce camarazii noştri se întorc, trebuie să coborâm. Nu cred că vor întârzia prea mult. Privirăm foarte curioşi oglinda strălucitoare a mării şi băgai de seamă că, întocmai ca şi Rice îmi întorsei de câteva ori instinctiv privirile către căruia din stânga, îndărătul căreia dispăruse gorila. Aveam aceleaşi, gânduri, pentru că de acolo trebuia să apară omul care venise cu sampanul, de pe insula cea mai apropiată. Marian surprinse privirile noastre, zâmbi pe sub mustaţă şi spuse arătând spre mare:

— Ah, bine că vin! Acum noi vom putea cerceta insula liniştiţi. Haideţi să-i întâmpinăm la mal, când ajung aici.

Marian coborî sprinten la vale şt noi trebuiră să-i urmărim venind pe rând, dar nu mă putui abţine să nu-mi desprind pistolul de la cingătoare şi să-l ţin gata pregătit în mână.

Dar nu am dibuit pe omul nostru, mă gândeam că o fi trecut pe lângă noi neobservat, dar era la mal era sampanul acestuia, părăsit bineînţeles! Unde oare să fi rămas?

Privii mirat spre Marian, ceea ce a făcut şi Rice, dar prietenul meu râse numai şi zise:

— Am ştiut că n-o să dăm peste el. Poate vom da totuşi mai târziu, după ce vom cerceta insula mai în amănunţime. Dar văd că vin şi camarazii noştrii, păcat numai că n-avem acum timp să mâncăm, trebuie să plecăm, de îndată, pe insulă.

Hearst, Knight şi cei doi scafandri au fost extrem de miraţi să găsească încă un sampan (în afară de al nostru) gol, acolo, dar Marian le promise pe drum că le va explica totul, acum ne având timp pentru aceasta. Urcarăm repede în barca

noastră şi cu puteri sporite, vâslirăm către insula de pe care ne-o indicase Pongo că venise omul nostru.

Insula era destul de mare, înconjurată şi ea de mangrove, care făceau inutilă orice încercare de a pătrunde. Nu ne descurajarăm însă, ci căutarăm de-a lungul malului un loc care să ne trădeze posibilitatea accesului unei ambarcaţiuni oarecare.

Pongo a fost cel care a descoperit micile rupturi suferite de acum am dus şi noi sampanul nostru într-un mic intrând aflat acolo. Nu întârziarăm să descoperim o cărare care ducea în interiorul desişului. Marian deveni foarte grav când îi spuse lui Hearst:

— Suntem în pragul rezolvării enigmei. Dacă totul decurge aşa cum mi-am imaginat, vom găsi fetele tefere şi le vom elibera. S-ar putea însă să fi căzut victime Zeiţei Soarelui. Fiţi bărbat oricum ar fi! Scoateţi pistoalele şi pregătiţi-vă. S-ar putea să dăm peste fanatici împotriva cărora va trebui să luptăm. Păşi înainte în sălbăticia pe jumătate luminată a desişului de aici. Îl urmarăm curioşi, Hearst palid ca moartea, după cum putui să observ. Cuvintele grave ale lui Marian îl năruiseră deodată speranţele ce şi le făcuse într-o grabnică revedere a adoratei sale fiice.

Încă vreo trei sute de metri continuă să ne poarte poteca îngustă făcând tot felul de cotituri în vegetaţia luxuriantă, după care atinserăm o porţiune ce părea prin comparaţie, foarte bine îngrijită, nici o plantă sălbatecă nu ne mai bara drumul. Era clar că această porţiune era frecventată. Dădurăm în fine într-un luminiş mai mare, la a cărui margini ne-am oprit uimiţi, pentru că aici, în chiar inima insulei ce părea atât de inaccesibilă – stăteau în faţa noastră diferite clădiri.

Un mic templu, străvechi cum părea la prima vedere, înconjurat de două căsuţe de locuit ce păreau, prin prisma constructorului, destinate ca locuinţe de serviciu pentru preoţii templului. Soarele dogorea cumplit aici şi în spatele acestuia, spre mirarea noastră continuă, zărirăm mici plantaţii de bananieri, caişi şi alţi pomi fructiferi.

— Aşa şi acum cu prudenţă înainte! ne şopti Marian. Sper să avem noroc. Nu aici este reşedinţa de bază. Aici locuieşte numai gorila şi tot aici vom găsi şi fetele.

Cu paşi mari şi energici. Marian alerga acum cu pistolul pregătit în mână înspre templu. Nimic nu se mişca, dar tocmai asta era primejdios, căci din interiorul acestor clădiri puteau pândi mulţi ochi duşmănoşi care ne pregăteau cine ştie ce capcană drăcească.

Marian şi ajunse în faţa uşii grele de bronz a templului, acoperită de patina vremii. Pândi încordat, scutură capul şi se îndreptă spre clădirea din dreapta templului. În fata uşii de intrare a acesteia se afla un zăvor uriaş şi acum Marian a dat din cap mulţumit, ascultă din nou, întinse pistolul şi-i spuse lui Hearst.

— Vă aşteaptă o mare bucurie domnule Hearst.

Trase cu putere de zăvor înapoi şi deschise uşa. În clipa următoare se dădu într-o parte şi strigă vesel:

— Hello, doamnelor, am sosit să vă eliberăm, vă rog să nu ne omorâţi!

Pe uşă ţâşni un cârd de fete, ce ţineau în mâini diferite obiecte, sfeşnice vechi, vătraie şi afte asemenea.

Privirăm zăpăciţi neaşteptatele apariţii, când răsună un strigăt de bucurie.

— Tată!

— Maud, dragă Maud!

Hearst îşi cuprinse fiica în braţe şi de bucurie şiroaie de lacrimi i se prelinseră din ochi.

Marian continuă liniştit:

— Da domnii mei, această primă parte a misiunii noastre a fost îndeplinită! Iată cele opt fete, răpite în decurs de un an de către gorilă. Mai rămâne de eliberat o femeie, dar nu ştiu dacă mai trăieşte!

Iarăşi vorbe pline de semnificaţie al cărui rost nu-l puteam pricepe, iar Rice exclamă nedumerit ca întotdeauna:

— Domnule Farrow, vă referiţi la doamna Knight, probabil. Credeţi c-ar mai fi cu putinţă ca sărmana femeie să fie încă în viaţă?

— Sper să fie aşa, spuse foarte serios Farrow. Zeiţa Soarelui îşi mai îndeplineşte încă atribuţiile, dovadă fiind muzica corală care se aude tot într-a doua zi a lunii, aici în golf. De aceea îndrăznesc să afirm că doamna Knight se găseşte undeva pe aici, pe aproape. Dar să cercetăm templul în care locuieşte gorila.

Nu era aşa de uşor de realizat această misiune a cercetării noastre, pentru că fetele eliberate ne înconjurară şi de bucurie ni se agăţară de gât. Cu destulă osteneală le puturăm linişti, după care Marian deschise uşa templului şi păşi înăuntru. Îl urmarăm cu pistoalele pregătite căci ne aşteptam să dăm de gorilă. Când însă întrebarăm despre gorilă, pe una din fetele care ne urmase în interiorul templului, ne zise spre mirarea noastră, că după ce fiara o răpise din casa părintească n-o mai văzuse. Paznicul său aici în clădirea veche fusese tot timpul un om înalt, puternic, cu o figură întunecată, care

făcea impresia unui tip dezechilibrat. În interiorul templului nu găsirăm nimic interesant, decât un aşternut de frunze într-un colţ, în faţa unui postament, pe care stătea o figurină întruchipând o Zeiţă. După ce ne-am apropiat şi am privit statuia am rămas uimiţi de marea asemănarea dintre aceasta şi Violet Knight.

Pe postamentul de piatră, stătea un sul de metal, pe care Marian îl apucă cu vizibilă grabă şi-l deschise. Un număr de foi de pergament căzură afară acoperite cu un scris străvechi, necunoscut.

— Sanscrită, constată Marian scurt, din fericire mă pricep eu puţin. Ah, asta am sperat mereu, acum pot dezlega misterul în întregime. Arătă o foaie, împodobită cu desene şi când Rice îl întrebă mirat, ce reprezintă acel desen, ne răspunse:

— Reprezintă străvechiul Baroda, respectiv templul Zeiţei Soarelui, cum era acesta înainte de cutremur. Vedeţi aici este tunelul care conduce în groapa submarină, această clădire de aici mai bine zis ce-a mai rămas din ea se găseşte pe limba de pământ din partea sudică, cercetată de noi. Aici e micul templu în care ne găsim acum – ah, aici trebuie să fie, dacă se mai află în viaţă. Acum trebuie să găsim vechiul coridor secret, să sperăm că s-a păstrat şi nu mai trebuie să încercăm o debarcare cu ajutorul sampanului. Hm, ciudat, gangul ăsta ar trebui să fie încă în clădirea în care tinerele fete au fost ţinute prizoniere. Care dintre domnişoare se află de cel mai mult timp aici?

O tânără frumoasă păşi înainte.

— Domnişoara Feadog, strigă Hearst, care între timp se liniştise. Aţi dispărut de aproximativ un an. Mă bucur mult că vă văd.

— Domnişoară Feadog, se adresă Marian acum tinerei fete, aţi auzit vreodată de când vă aflaţi prizonieră aici în această clădire, la începutul fiecărei luni, un cântec ciudat care se auzea numai noaptea?

— Da, strigă mirată fata, răsuna extrem de ciudat dintr-un colţ al acestei vechi clădiri.

— Foarte bine, deci, atunci mai avem de întreprins ceva foarte primejdios şi după aceea sarcina noastră aici putem s-o considerăm îndeplinită, stabili mulţumit Marian. Domnişoarele pot să rămână aici până la căderea întunericului sunt în siguranţă pentru că de-abia atunci se va întoarce paznicul lor.

— Aşa este, adeveri domnişoara Sfarog, dispare totdeauna la amiază, după ce ne încuie aici şi se reîntoarce după lăsarea

serii. Când am auzit înainte paşii dumneavoastră am crezut, sau mai bine zis am sperat că sunt străini pe insule care să ne elibereze.

— Rămâneţi aşadar liniştite aici în clădire, nu mergem departe, ci încercăm să mai eliberăm o prizonieră, te linişti Marian.

Străbăturăm clădirea principală, care servise fetelor de curând eliberate drept închisoare şi Marian a fost condus de tânăra Feadog spre colţul de unde se auzise neobişnuitele melodii nocturne. Privi încă o dată concentrat străvechiul document, pe care-i luase cu sine, dădu din cap mulţumit şi pipăi peretele în jur până când se deschise o uşă mascată în perete.

Marian îşi scoase ambele pistoale şi ne făcu semn să-l urmăm. Lampa de buzunar aprinsă şi-a fixat-o de jachetă. Un gang îngust şi scund ce cobora abrupt, ne purtă de-a lungul lui. Cu toţii aveam nervii încordaţi la maximum, căci prin gesturile sale Marian voia să ne spună clar că ne puteam aştepta la mari pericole.

După aproximativ 60 de metri, gangul a început să urce din nou şi acum mişcările pe care le făcea Marian dovedeau şi mai multă prudenţă. În sfârşit, am ajuns la un zid ce închidea coridorul secret.

Marian examina un timp zidul, găsi o manivelă veche, de care trase şi o parte de zid se retrase, dezvăluind spaţiul gol al unui templu care avea ca obiect central o statuie uriaşă a unei divinităţi.

Şi această statuie semăna aidoma cu femeia din portret, cu Violet Knight.

Începui, în fine, să întrevăd consecinţele şi mă apropiai şi eu de dezlegarea enigmei.

Deodată răsună un ţipăt slab, feminin, o siluetă se ridică dintr-un culcuş improvizat din mlădiţe de plante şi frunze, aşezat aproape de statuia impozantă a Zeiţei, din nou răsună un strigăt, de data aceasta de bucurie şi mai tare:

— Domnule Hearst, domnule Hearst!

Dublura vie a zeiţei se grăbi spre noi.

— Doamna Knight, strigă şi Hearst la rându-i puternic marcat.

— Repede îndărăt, strigă Marian, veniţi doamnă Knight!

Cei doi scafandri, Rice, doamna Knight şi Hearst dispărură în gangul secret. Voiam să-i urmez, când izbucni un urlet înfuriat şi din toate părţile năvăliră ce furnicile, indieni furioşi în sala templului. Pumnale scânteiară, valuri

întunecate ne năpădiră. Pistoalele noastre detunară, pe când Pongo sări cu bine cunoscutu-i ţipăt de luptă înainte.

Speriaţi mai mult de strigătul neaşteptat a lui Pongo decât de împuşcături, indienii şovăiră, suficient pentru noi, ca să sărim înapoi în tunelul secret. Uşa se închise cu zgomot şi Marian trase aşa de tare şi repede de manivela zăvorului încât aceasta se rupse. Prin aceasta a făcut imposibilă orice urmărire dinspre sat a templului. O luarăm la goană de-a lungul tunelului pe care venisem şi nu dura mult până ne regăsirăm în vechea clădire de pe insula unde ne aşteptau fetele răpite şi care o înconjurară, pe moment toate pe proaspăta găsită, Violet Knight.

— Repede, afară de aici, repede pe mare, trebuie să plecăm cât mai repede, îi zori Marian.

Fără a mai pune întrebări, alergarăm din răsputeri afară străbăturăm luminişul, luând-o pe poteca îngustă prin desiş. Norocul nostru că observasem un sampan foarte încăpător ascuns, reuşind astfel să luăm pe toată lumea şi vâslind din răsputeri ne-am îndepărtat cu fiecare mişcare a vâslelor de insulă.

Să ne tot fi depărtat vreo 50 de metri de insulă, când din insula învecinată răsună o salvă de foc. Un zgomot îngrozitor umplu văzduhul, după care o coloană de fum se ridică de pe insula părăsită. Între cele două insule marea prinse să spumege.

— Preoţii Zeiţei Soarelui şi-au aruncat templul în aer constată Marian, după ce barca noastră şi-a mai revenit după legănarea-i puternică ce urmă exploziei. De-abia am putut să ne menţinem în barcă pentru ca valurile să nu ne răstoarne.

— Explozibilul probabil a fost pus în gangul secret care făcea legătura între cele două insule. Bănuiam ceva de genul acesta şi de aceea v-am zorit din răsputeri. Toate întrebările pe care i le-am pus acum au rămas fără răspuns.

— Misiunea noastră nu este terminată încă, trebuie să ne grăbim să-l găsim pe domnul Knight şi asta o s-o facem chiar în seara aceasta. Voi rezolva acest lucru cu doamna Knight.

Mai rar mi s-a întâmplat să fiu atât de bucuros ca acum, după ce reuşirăm să debarcăm cu toţi cei salvaţi, nevătămaţi. Cu multă osteneală am putut face faţă avalanşei de mulţumiri din partea părinţilor recunoscători, dar în cele din urmă reuşirăm să ne refugiem la doamna Knight în casa amfitrionului nostru Hearst. Marian vorbi mai mult timp cu femeia salvată, care cu lacrimi de fericire şi recunoştinţa în ochi îi strânse mâinile. Marian nu pomeni nimic ce avea de gând, dar către seară, ne ceru să mergem cu el.

În compania doamnei Knight, merserăm încă o dată pe limba de pământ pe care găsisem drumul ce-l urmase gorila şi insula de pe care venise.

În curând trebuia să apară prin tunelul subteran, de aceea ne-am ascuns în dosul pietrelor şi molozului răspândit peste tot în timp ce doamna Knight aştepta în linişte.

A trecut un sfert de oră, până ce am auzit un plescăit în apa din tunel. Îmi trăsei pistolul de la brâu în caz că gorila ar fi vrut s-o atace pe tânăra femeie.

Iat-o înaintea noastră, statura mătăhăloasă şi miţoasă a gorilei se ivi în toată splendoarea ei înfricoşătoare şi când a fost aproape de femeie o tresărire zgudui matahala.

— Lionel, Lionel, ţipă la rându-i tânăra femeie întinzând braţele.

Un strigăt gâtuit ieşi din pieptul gorilei care se prinse deodată de cap şi-şi zvârli capul, care se dovedi o mască, deoparte şi un cap de om cu trăsături îndrăzneţe, cu ochii umezi deveni la rându-i vizibil.

— Violet, draga mea Violet!

— Mi-am dat seama după urmele lăsate că în masca gorilei se ascunde un om, ne spuse Marian în aceeaşi seară când ne-am reîntâlnit cu toţii, în cercul bucuros al celor salvaţi. Când am văzut în portret statura masivă a domnului Knight, am bănuit că în urma dispariţiei soţiei sale spiritul său se tulburase considerabil. Am mai aflat că odinioară, în Africa, vânase fiare mari, de unde şi-a adus capul şi pielea gorilei. Doamna Knight mi-a povestit că ea, în templu Zeiţei Soarelui, în care era ţinută prizonieră de către fanatici, l-a văzut frecvent pe administratorul lor Gari şi poate afirma că acesta l-a hipnotizat pe Knight. Voia să înlăture orice bănuială asupra sa, pentru aceasta procedă la crearea unei „fantome a mării”. De fapt ultima dovadă am avut-o pe limba aceea de pământ, că aveam de-a face cu un om mascat în gorilă. Bucata de blană găsită era tăbăcită! După ce am auzit zvonul cu Zeiţa Soarelui şi după ce am văzut că doamna Knight părea întruchiparea vie e unei zeiţe, am putut reconstitui întreaga realitate, deşi n-a fost uşor, ipoteza fiind prea îndrăzneaţă. Cu atât mai mult mă bucur că nu m-am înşelat. De-acum doamna Knight nu mai trebuie să se teamă de nimic, secta străveche a Zeiţei Soarelui s-a autodistrus!

Am mai rămas câteva zile în Baroda adoraţi şi răsfăţaţi de toţi, apoi am fost atraşi într-o nouă aventură, care era cât pe ce să se sfârşească rău pentru Pongo!»

Sfârşitul volumului: **FANTOMA MARII.**

În numărul următor:

CEA MAI GREA LUPTĂ A LUI PONGO.

In Numărul următor:

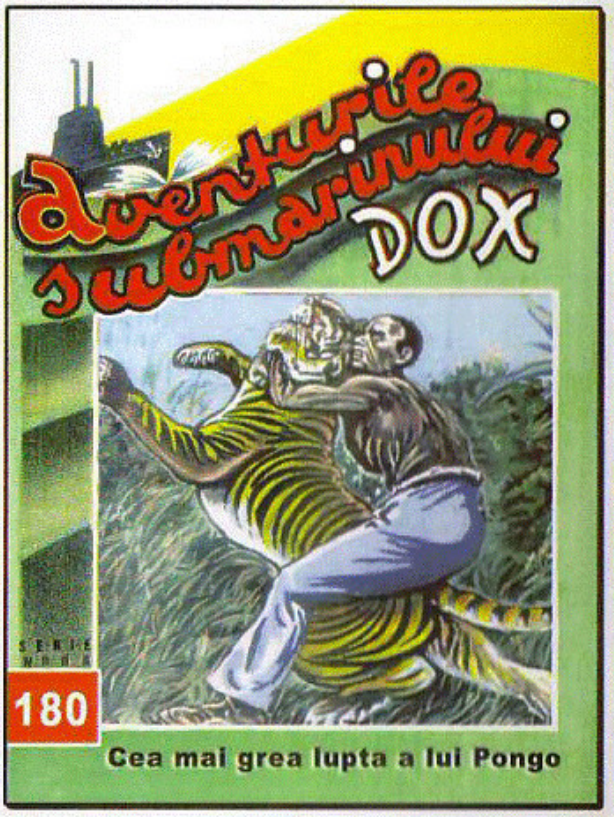

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro